

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1992-1993

HANDELINGEN .

22-23-24-25-26-27-28

VERGADERINGEN VAN JANUARI 1993

ACTUELE INTERPELLATIES

ACTUELE VRAGEN

DECREET OP DE PODIUMKUNSTEN

GEMEENTELIJK CULTUURBELEID

INTERPELLATIES

NMBS

SINT-MICHIELSAKKOORD

SOCIAAL-ECONOMISCH BELEID BIJ EEN DALENDE CONJUNCTUUR

UNIVERSITAIR DECREET

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE

VRAGEN OM UITLEG

WELZIJS- EN GEZONDHEIDSVoorzieningen in Vlaanderen

Inhoud

Nr. 22 **Woensdag 13 januari 1993**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 877

Begroting

Indiening en verwijzing, blz. 877

Ontwerp van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 877

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 877

Voorstellen van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 877

Verslag

Indiening, blz. 878

Jaarverslag

Indiening, blz. 878

Verzoekschriften

Indiening en verwijzing, blz. 878

Besluiten van de Vlaamse Executieve

Indiening en verwijzing, blz. 878

Ministeriele besluiten

Indiening en verwijzing, blz. 878

Opmerking van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 879

Brieven van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 879

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 879

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 879

Schriftelijke vragen

Indiening, blz. 879

Onderzoek naar taalgroep en woonplaats, blz. 880

Ontwerp van decreet houdende regeling van de subsidiëring voor de werking en de infrastructuur van organisaties voor podiumkunsten

– 155 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 4

Voorstel van decreet van mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van organisaties voor podiumkunsten

– 70 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 880

Sprekers : de heer S. De Clerck, verslaggever, de heren P. Dewael, L. Hancké, mevrouw S. Creyf, de heren L. Dierickx, H. Coveliers, minister H. Weckx

Artikelsgewijze bespreking, blz. 898

Regeling van de werkzaamheden, blz. 910

Nr. 23 **Woensdag 13 januari 1993**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 911

Samenstelling van een commissie

Wijzigingen onder de plaatsvervangende leden, blz. 911

Motie van orde

Voorstel tot wijziging van de agenda, blz. 911

Sprekers : de heren P. Van Grembergen, F. Dewinter, A. Denys, L. Hancké, E. Van Rompuy, J. Geysels

Motie van orde

Voorstel tot het verlenen van voorrang in openbare vergadering aan een voorstel van resolutie

Sprekers : de heren F. Dewinter, L. Hancké, E. Van Rompuy

Ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, van de wet van 3 augustus 1960 houdende toekenning van sociale voordelen aan de universiteiten en gelijkgestelde inrichtingen, van de wet van 24 december 1976 betreffende de budgettaire voorstellen 1976-1977, van de wet van 7 april 1971 houdende de oprichting en de werking van de Universitaire Instelling Antwerpen en van de wet van 28 mei 1971 houdende de oprichting en de werking van het Limburgs Universitair Centrum – 241 (1992-1993) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking, blz. 915

Sprekers : de heer G. Vanleenhove, verslaggever, mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck, de heren C. Moors, L. Appeltans, I. Verleyen, J. Tavemier, minister L. Van den Bossche

Artikelsgewijze bespreking, blz. 926

Voorstel van decreet van mevrouw A. Leysen en de heren H. Lauwers, L. Peeters en M. Van Peel houdende wijziging van het decreet van 24 juli 1991 houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid – 231 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 939

Sprekers : de heer L. Peeters, minister H. Weckx

Artikelsgewijze bespreking, blz. 940

Interpellaties (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer V. Vautmans tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over het door de minister gevoerde beleid inzake de ruimtelijke ordening, blz. 940

Sprekers : de heren V. Vautmans, J. De Mol, A. Denys, J. Ulburghs, minister T. Kelchtermans

Motie van aanbeveling, blz. 947

Interpellatie van de heer F. Dewinter tot de heer L. Van den Bossche, Vlaamse

minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de deelname van scholieren aan betogingen, blz. 947

Sprekers : de heer F. Dewinter, minister L. Van den Bossche

Interpellatie van de heer J. Caudron tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de slechte behandeling van bejaarden in sommige Vlaamse rusthuizen, blz. 949

Sprekers : de heren J. Caudron, P. Tant, mevrouw M. Aelvoet, de heer G. Antheunis, minister W. Demeester-De Meyer

Regeling van de werkzaamheden, blz. 956

Nr. 24 **Donderdag 14 januari 1993**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 957

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer W. Verreycken tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de zogenaamde wallonisering van Vlaamse bedrijven

Interpellatie van de heer J. Laverge tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over verklaringen van de minister-voorzitter van het Waalse Gewest inzake de Vlaamse tewerkstelling in bedrijven, blz. 957

Sprekers : de heren W. Verreycken, J. Laverge, A. Denys, P. Van Grembergen, H. Candries, P. Deprez, minister-president L. Van den Brande

Interpellatie van de heer L. Barbé tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het beleid van de GIMV, blz. 965

Sprekers : de heren L. Barbé, A. Denys, minister-president L. Van den Brande

Motie van aanbeveling, blz. 969

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de beslissing van de EG-Commissie in verband met de NV Aquafin, blz. 970

Sprekers : de heren A. Denys, J. Geysels, minister N. De Batselier

Motie van aanbeveling, blz. 977

Interpellatie van de heer F. Vergote tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het beleid inzake de slachthuizen in het Vlaamse Gewest, blz. 977
Sprekers : de heren F. Vergote, J. Tavernier, H. Olaerts, minister N. De Batselier

Regeling van de werkzaamheden, blz. 981

**Nr. 25 Donderdag 15 januari 1993
Middagvergadering**

Berichten van verhindering, blz. 983

Samenstelling van commissies en werkgroepen

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden, blz. 983

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van de heer L. Peeters tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de federale terugvordering van voorschotten op de gemeentebelasting

Actuele vraag van de heer R. Van Hoo-land tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, en mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de federale terugvordering op de gemeentebelasting, blz. 983

Actuele vraag van de heer M. Maertens tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de baggerwerken in de Westerschelde, blz. 986

Actuele vraag van de heer L. Peeters tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de personeelsproblematiek bij de n.v. Zeekanaal-Brussel, blz. 987

Actuele vraag van de heer F. De Man tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de toepassing van de Cultuurpactwet op het Vlaams Blok, blz. 988

Actuele vraag van de heer F. De Man tot de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over Agalev-documentatie inzake de ecotaks in het onderwijs, blz. 988

Actuele vraag van de heer S. Platteau tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over de laattijdige betaling van

de gescopremies aan de lokale besturen, blz. 989

Actuele vraag van de heer H. Olaerts tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over het werkgelegenheidsbeleid, blz. 991

Actuele vraag van de heer E. Schuermans tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over Europese middelen voor de sanering van de voormalige mijn-terreinen, blz. 992

Actuele vraag van de heer J. Geysels tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de verklaringen van de minister-president inzake de federalisering

Actuele vraag van de heer P. Van Grembergen tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de verklaringen van de minister-president inzake de federalisering

Actuele vraag van de heer J. Van Hauthem tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de verklaringen van de minister-president inzake de federalisering

Actuele vraag van de heer A. Denys tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de verklaringen van de minister-president inzake de federalisering, blz. 994

Verwelkoming van een buitenlandse delegatie, blz. 999

Actuele vragen (Regl. art. 75) (Voortzetting)

Actuele vraag van de heer P. Hostekint tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de verbrandingsoven van IVIO te Izegem, blz. 999

Actuele vraag van mevrouw V. Dua tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de toekomstige structuur van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie, blz. 1000

Voorstel van resolutie van de heren F. Dewinter en J. Van Hauthem betreffende de verdere federalisering van België – 260 (1992-1993) – Nr. 1

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 1001

Ontwerp van decreet houdende regeling van de subsidiëring voor de werking en de infrastructuur van organisaties voor podiumkunsten

– 155 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 5

Aangehouden stemmingen, blz. 1002

Hoofdelijke stemming, blz. 1005

Sprekers : de heren P. Dewael, P. Van Grembergen, L. Dierickx

Ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, van de wet van 3 augustus 1960 houdende toekenning van sociale voordelen aan de universiteiten en gelijkgestelde inrichtingen, van de wet van 24 december 1976 betreffende de budgettaire voorstellen 1976-1977, van de wet van 7 april 1971 houdende de oprichting en de werking van de Universitaire Instelling Antwerpen en van de wet van 28 mei 1971 houdende de oprichting en de werking van het Limburgs Universitair Centrum

– 241 (1992-1993) – Nrs. 1 tot 4
Aangehouden stemmingen, blz. 1007
Hoofdelijke stemming, blz. 1009

Voorstel van decreet van mevrouw A. Leysen en de heren H. Lauwers, L. Peeters en M. Van Peel houdende wijziging van het decreet van 24 juli 1991 houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid – 231 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2
Hoofdelijke stemming, blz. 1010

Actuele interpellaties (Regl. art. 77)

Actuele interpellatie van de heer J. Tavernier tot de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de plannen in verband met de hervorming van het hoger onderwijs, blz. 1011

Sprekers : de heren J. Tavernier, J. Demeulenaere, L. Appeltans, C. Moors, H. Schiltz, minister L. Van den Bossche

Actuele interpellatie van mevrouw M. Aelvoet tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de afbouw van de productie-eenheid van Comelco-Rotselaar en mogelijke maatregelen tot behoud van de werkgelegenheid

Actuele interpellatie van de heer A. Schellens tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de aangekondigde sluiting van en de overheidsteun aan de melkerij Lacsoons te Rotselaar, blz. 1018

Sprekers : mevrouw M. Aelvoet, de heer A. Schellens, mevrouw T. Merckx- Van Goey, de heer L. Pierco, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1025

Nr. 26 **Dinsdag 26 januari 1993**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1027

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1027

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1027

Voorstellen van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 1027
Intrekking, blz. 1027

Besluit van de Vlaamse Executieve
Indiening en verwijzing, blz. 1028

Ministeriele besluiten
Indiening en verwijzing, blz. 1028

Opmerkingen van het Rekenhof
Indiening en verwijzing, blz. 1028

Adviezen van de Minaraad
Indiening en verwijzing, blz. 1028

Arresten van het Arbitragehof
Indiening, blz. 1028

Kennisgevingen van het Arbitragehof
Indiening, blz. 3.029

Schriftelijke vragen
Indiening, blz. 1029

Samenstelling van commissies en van het Advies- en Overlegcomité Brussel en Vlaams-Brabant
Wijzigingen onder de vaste en de plaatsvervangende leden, blz. 1029

Interpellaties (Regl. art. 76)
Interpellatie van de heer H. Candries tot de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staats-hervorming, over het Vlaamsonvriendelijk beleid van de NMBS, blz. 1029

Sprekers : de heren H. Candries, J. Ansoms, J. De Mol, L. Van Nieuwenhuysen, H. Van Dienderen, M. Didden, P. Van Grembergen, A. Denys, minister J. Sauwens
Motie van aanbeveling, blz. 1040

Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de welzijns- en gezondheidsvoorzieningen in Vlaanderen

Interpellatie van de heer J. Ulburghs tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over het overheidsbeleid betreffende de integratiecentra in Vlaanderen, blz. 1040

Sprekers : de heren E. Van Vaerenbergh, E. De Groot, mevrouw L. Maximus, de heren J. Ulburghs, A. Arts, M. Didden, minister W. Demeester-De Meyer

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1048

Bijlage
Vragen om uitleg, blz. 1049

Nr. 27 **Dinsdag 26 januari 1993**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1057

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer P. Van Grembergen tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de verklaringen van de minister in de pers betreffende de toekomst van Vlaanderen

Interpellatie van de heer L. Dierickx tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over een interview van de minister in de pers betreffende de confederale toekomst van België

Interpellatie van de heer J. Gabriëls tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het gebrek aan samenhang binnen de Vlaamse regering

Interpellatie van de heer J. Van Hauthem tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de uitspraken van de minister inzake de verdere federalisering van België, blz. 1057

Sprekers : de heren P. Van Grembergen, A. Denys, L. Dierickx, J. Valkeniers, J. Gabriëls, J. De Roo, E. Van Rompuy, P. Dewael, mevrouw M. Aelvoet, de heren A. Arts, J. Geysels, G. Annemans, J. Van Hauthem, H. Schiltz, J. Sleecx, L. Hancké, G. Moens, F. Vandenbroucke, J.-P. Van Rossem, H. Candries, minister-president L. Van den Brande

Motie van aanbeveling, blz. 1087

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1087

Nr. 28 **Woensdag 27 januari 1993**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1089

Actuele vragen (Regl. art. 75)
Actuele vraag van mevrouw M. Vogels tot de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over een vragenlijst inzake de etnische herkomst van leerlingen, blz. 1089

Actuele vraag van de heer R. Van Hooland tot de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de Raad van het Pluralistisch Onderwijs, blz. 1091

Actuele vraag van de heer F. Dielens tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de Brusselse lokale radio's, blz. 1092

Actuele vraag van de heer P. Hostekint tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de subsidievoorschotten uit het Vlaams Sportfonds, blz. 1093

Actuele vraag van de heer W. Cortois tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de overname door de Vlaamse Maatschappij voor Afvalrecuperatie van de n.v. Grammet, blz. 1094

Actuele vraag van de heer J. Ulburghs tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de grondwaterkwaliteit in Limburg

Actuele vraag van de heer M. Didden tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de grondwaterkwaliteit in Limburg, blz. 1095

Actuele vraag van de heer J. Caudron tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de kwaliteit van de bruggen, blz. 1097

Voorstel van resolutie van de heren M. Olivier, J. De Mol, V. Vautmans, L. Van Nieuwenhuysen, R. Van Hooland en H. Van Dienderen betreffende het ondernemingsplan en de uitvoering van het tienjarrenplan van de NMBS
— 270 (1992-1993) — Nr. 1
Bespreking, blz. 1097

Sprekers : de heer E. Beysen, minister-president L. Van den Brande
Hoofdelijke stemming, blz. 1098

Motie van aanbeveling van de heer V. Vautmans tot besluit van de op 13 januari 1993 door de heer V. Vautmans gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over het door de minister gevoerde beleid inzake de ruimtelijke ordening

— 261 (1992-1993) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1099

Sprekers : de heren V. Vautmans, M. Didden, mevrouw M. Vogels

Motie van aanbeveling van de heer L. Barbé tot besluit van de op 14 januari 1993 door de heer L. Barbé gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het beleid van de GIMV

— 262 (1992-1993) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1100

Sprekers : de heren L. Barbé, W. Verreycken, A. Denys

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1102

Actuele interpellatie (Regl. art. 77)

Actuele interpellatie van de heer S. Platteau tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de eis tot schadevergoeding van het chemiebedrijf Grace, blz. 1102

Sprekers : de heer S. Platteau, minister-president L. Van den Brande

Interpellaties (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer C. Lisabeth tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het sociaal-economisch beleid bij een dalende conjunctuur, blz. 1105

Sprekers : de heren C. Lisabeth, A.

Denys, D. Van Mechelen, P. Dewael, E. Van Rompuy, F. Wymeersch, J. Geysels, H. Candries, P. Van Grembergen, G. Annemans, minister-president L. Van den Brande

Motie van aanbeveling, blz. 1122

Interpellatie van de heer P. Van Grembergen tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de stand van zaken betreffende een politiek gesprek met Nederland, blz. 1122

Sprekers : de heren P. Van Grembergen, G. Annemans, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1127

Bijlage

Vraag om uitleg, blz. 1129

VOORZITTER : de heer M. Olivier, ondervoorzitter

- De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

- De vergadering wordt geopend om 10.00 uur.

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

P. Berben, H. Lauwers, J. Timmermans : gezondheidsredenen ;

F. Swaelen : buitenslands.

Interpellatie van de heer W. Verreycken tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de zogenaamde wallonisering van Vlaamse bedrijven

Interpellatie van de heer J. Laverge tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over verklaringen van de minister-

voorzitter van het Waalse Gewest inzake de Vlaamse tewerkstelling in bedrijven

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heer Verreycken tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de zogenaamde wallonisering van Vlaamse bedrijven en van de heer Laverge tot minister Van den Brande over verklaringen van de minister-voorzitter van het Waalse Gewest inzake de Vlaamse tewerkstelling in bedrijven.

De heer Verreycken heeft het woord.

De heer W. Verreycken (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Executieve, geachte collega's, u zal me toestaan vast te stellen dat het vraaggesprek van de voorzitter van de Vlaamse Executieve van het laatste carré me genoeg deed.

Mijnheer de voorzitter van de Executieve, het verheugde me vooral dat u realisme genoeg aan de dag legde om een visie te ontwikkelen die een vage voorafbeelding van de boedelscheidingsvisie van het Vlaams Blok aankondigde. Indien u nu, bij een volgende gelegenheid, nog eens dreigt met een of andere institutionele atoombom, dan zijn meteen uw promotiekansen naar een Belgisch ministerambt veilig gesteld. Ik hoop dat u niet, zoals de heer Schiltz ooit deed, zult toegeven aan de terugfluitende stem van de koning. Evenmin

als aan de stem van de socialistische belgicist Claes, die in zijn wanhopige hengeltocht naar een barontitel, zelfs bereid werd gevonden om een tranerig nostalgische verklaring af te leggen, waarin hij zijn gehechtheid aan het ene en ondeelbare België kon luchten.

Uw collega in de Waalse regering, Dieu Spitaels, legde in december van vorig jaar enkele opmerkelijke verklaringen af, die de totaal andere richting uitgingen, en waarvoor hij dus niet op het koninklijk matje werd geroepen.

De voorzitter : Mijnheer Verreycken, hebben wij het wel over de juiste interpellatie ?

De heer W. Verreycken : Ja, mijnheer de voorzitter, want ik heb het over de wallonisering. Ik ben over de verklaringen van Dieu Spitaels bezig.

De voorzitter : Ik zou u willen vragen u te houden aan het onderwerp van uw interpellatie, mijnheer Verreycken.

De heer W. Verreycken : Ik zal dat zeker doen, mijnheer de voorzitter.

Dezelfde Dieu Spitaels meende vanwege de nationale overheid te moeten eisen dat de regionale luchthavens van Bierset en Gosselies door de centrale staat zouden worden overgenomen.

Met andere woorden : de kosten van deze luchthavens moeten door de centrale kas worden gedragen, dus voor meer dan 70 percent door Vlaanderen worden betaald ! Wallo-

Verreycken

niës welvaart wordt nu reeds voor 25 percent gedragen door de Vlaams-Waalse geldtransfers. Het laten betalen van de luchthavens met overwegend Vlaamse gelden, zal dit percentage nog doen toenemen.

Via de omweg van de transfers worden Vlaamse gelden dus misbruikt om Vlaanderen te verarmen. De eenrichtingssolidariteit zal de Waalse profitariaatseconomie nog verder bevestigen. Waardoor nog meer Waalse gelden kunnen worden besteed aan het inpalmen van Vlaamse bedrijven, in het kader van de wallonisering. De verhuis van Delacre naar Wallonië was ter zake een voorteken. Een voorteken waarvan de draagwijdte werd bevestigd bij het afleggen van dezelfde verklaringen in december. Toen werd immers duidelijk dat meneer Wallonië niet enkel oog heeft voor Vlaamse gelden, maar ook nog voor Vlaamse bedrijven, en voor de Waalse tewerkstelling op Vlaamse kosten. Wat bleek uit de Spitaelse visie op de tewerkstelling bij Louis Depoortere.

Bij de onjuiste, politieke, afbakening van de taalgrens in 1963, kwam het Moeskroense tapijtbedrijf Louis Depoortere deels op Waals grondgebied terecht. De maatschappelijke zetel bleef in Kortrijk. Nu zijn ongeveer 2.000 werknemers tewerkgesteld bij Louis Depoortere, merendeels Vlaamingen.

De aangekondigde herstructurering zou een afslanking tot 1.400 personeelsleden inhouden. De pers wist zelfs te melden dat deze afslanking de goedkeuring van de sociale partners kreeg. Voor deze herstructurering werd een overheidstussenkomst van 300 miljoen frank gevraagd. De familie Depoortere zou zelf voor 510 miljoen frank zorgen, en de banken stelden zich borg voor een krediet van 200 miljoen frank.

Vermits ik enkel op persinformatie aangewezen ben, moet ik voor waar aannemen dat de Gimvindus wel in deze constructie wilde instappen, doch enkel in ruil voor het beleid van het bedrijf, of voor de ongecontro-

leerde leiding van de herstructurering, wat door de eigenaars werd afgewezen.

De Waal Spitaels rook een communautair zaakje en sprong op het dossier. Hij bood de gevraagde 300 miljoen frank zonder beleidseisen. Wel koppelde hij enkele Waalse inpalmingseisen aan het dossier : de maatschappelijke zetel moet naar Moeskroen verhuizen, binnen één jaar moeten twee andere Vlaamse werkplaatsen van de groep eveneens naar Wallonië worden overgebracht, de 600 prijs te geven arbeidsplaatsen moeten volledig bij tewerkgestelde Vlamingen worden gezocht.

Hierbij moeten toch enkele vragen worden gesteld. Nadat u reeds vorig jaar verklaarde dat de Belgische verankering niet altijd met Vlaamse belangen samenvalt omdat de Belgische verankeraars meestal Franstaligen zijn, dringt een verklaring over uw verankeringsstrategie zich nu op, vooral in het licht van de blijkbaar ongenormeerde toekenning van financiële hulp aan sommige andere bedrijven. Zo blijkt uit het 149ste boek van het Rekenhof dat Vlaanderen een veelvoud van het door Louis Depoortere gevraagde bedrag ter beschikking van Coca-Cola stelde, onder protest trouwens van het Rekenhof. Een vraag in de betrokken commissie zal zeker zijn hoeveel personeelsleden bij dat bedrijf werden aangeworven.

Een tweede normverkrachting is te vinden in het dossier van de Boelwerf. Tijdens de debatten daarover werd uitdrukkelijk gezegd dat de overheid voor elke eigen frank, ook een particuliere frank wilde zien. Tegelijk vertelde u dat hoogstens 49 percent van het bedrijfskapitaal in overheidshanden terecht mocht komen. Nooit zou de leiding van het bedrijf worden overgenomen, noch was er ooit sprake van het opeisen van de leiding van de herstructurering. Dat was, blijkens uw eigen verklaringen, de politiek van Gimvindus, en daarvan wijken wij geen strobreed af.

Elk dossier wordt dus ook anders behandeld en wordt aan bepaalde ande-

re normen onderworpen. De lijn in die normgeving zou ik graag kennen.

Graag vernam ik wat er nu moet gebeuren. Zal nu het stellen van tewerkstellingseisen bij de tapijtfabrikant Louis Depoortere aan Wallonië worden overgelaten. Zal Gimvindus zich in de toekomst moeten beperken tot het opeisen van het bestuur over ondernemingen in tijdelijke moeilijkheden ? Komt deze houding niet neer op het weigeren van begeleiding en het opeisen van politieke beheersplaatsen ? Moet in plaats van politieke inpalming, niet overwogen worden de concurrentiepositie van de bedrijven te versterken, waardoor de grootste tewerksteller, de private werkgever, zijn rol in Vlaanderen kan blijven vervullen ?

Het lijkt me trouwens zo dat ter zake ook tussen uzelf en uw collega De Batselier enige tegenspraak heerst. Het ware misschien niet slecht om die gezagsknoop door te hakken en te bepalen dat de overheid niet de grootste werkgever moet zijn, maar wel de grootste stimulator voor tewerkstelling bij de risicodragers. Uw Waalse tegenspeler zal trouwens met veel plezier de discussie tussen de Vlaamse ministers over de besteding van gelden die nog niet eens beschikbaar zijn vaststellen. Hij walst over uw discussie heen, en palmt ondertussen maar al te graag Vlaamse bedrijven in. Bij gebrek aan verankerde Vlaamse bedrijven om aan te zwen- gelen dreigt uw ministerieel debat zelfs zinloos te worden.

Indien de voorzitter van de Executieve vorig jaar meende dat Belgische belangen tegenstrijdig zijn aan Vlaamse belangen, dan wil ik deze gedachtengang niet afbreken waar hij de werkelijkheid begint te benaderen. België an sich is namelijk tegenstrijdig aan de belangen van de bevoogde volkeren. Spitaels zag dit in vanuit Waalse invalshoek. Zal de voorzitter van de Vlaamse executieve even consequent denken, maar dan vanuit Vlaamse invalshoek ? Zal hij deze ideeën blijven verwoorden, ook na de koninklijke reprimande ?

Indien immers morgen Vlaams geld in Vlaanderen zou blijven, dan pas

Verreycken

zou een concurrentie-versterkend klimaat ten bate van tewerkstelling kunnen worden geschapen. Het stopzetten van alle transfers zou dus een eis van hoofdrangorde moeten zijn. Solidariteit kan enkel worden gehandhaafd op basis van vrijwilligheid in hoofde van de gever, en niet op basis van een eis vanwege de ontvanger. Waarbij het niets ter zake doet of deze eis al dan niet op gekroond papier wordt geformuleerd.

Indien Wallonië niet langer kan rekenen op de aangetoonde miljardentransfers, dan pas zal een echte responsabilisering van de beide volkeren kunnen volgen. Dan zal ook onmogelijk worden dat een anti-Vlaamse, asociale interventie wordt doorgevoerd, nota bene op Vlaamse kosten !

Indien België zichzelf eindelijk als onnuttig en louter geldverslindend apparaat zou verklaren, dan pas zouden wij met een eigen, verankerde economie naar Europa kunnen toegaan.

Uit een artikel in De Standaard blijkt immers dat wij in Europa ergens aan de staart van het peloton bengelen.

Samenvattende eindvraag zou als volgt kunnen luiden : Wanneer dragen wij België ten grave, ten bate van de erfgenamen ? In het licht van de gebleken Waalse en Belgische arrogantie, en van de aangehaalde aanslag op Vlaamse bedrijven, moeten echter ook andere vragen worden beantwoord. Hoe zal de Vlaamse regering reageren op de wallonisering ? Wat is nu eigenlijk de verankeringsstrategie ? Hoe is de tegenspraak tussen ministers inzake werkaanzwengende initiatieven te verklaren ?

Mijnheer de voorzitter van de regering, ik weet dat het de gewoonte is van ministers om zich voor het afwijzen van antwoorden op sommige vragen te beroepen op de vragen die werden gesteld bij het indienen van het interpellatieverzoek. De periode tussen het indienen van het verzoek en het uitspreken van de interpellatie moet naar mijn mening een bijko-

mende vraag kunnen verantwoorden. De interventie van een niet-verkozen Koning, niet tegenover de wallonisering en niet tegenover de Heim ins Reich-beweging van Perin, tegenover een verkozen Vlaming en uw reactie daarop zijn inpasbaar in deze interpellatie. Vlaamse mandatarissen moeten zonder enige betutteling, al dan niet koninklijke, kunnen ijveren voor Vlaamse bedrijven, voor Vlaamse welvaart en voor Vlaamse verankering. Ik heb daarom ook nog een bijkomende vraag. Zal u de koninklijke interventie afwijzen ? Ten eerste omdat de Koning niet bevoegd is inzake uw ambt en ten tweede omdat de noodzakelijke Vlaamse verankering geen verdragingsmaneuvers kan verdragen.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer J. Laverge (op de tribune) :

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik wil niet in herhaling vallen want we hebben door de heer Verreycken een heel goede analyse gekregen van de problematiek. Ik wil echter meer het accent leggen op de tewerkstellingspolitiek. Uiteindelijk gaat het om een maatregel met vermoedelijk Vlaamse gelden – door de transferpolitiek – om de werkgelegenheid in Vlaanderen te verminderen. Dit is volgens mij een belangrijk dossier omdat het een precedent kan vormen voor heel wat andere dossiers die in de komende jaren op ons kunnen afkomen.

Het is heel duidelijk dat de Waalse minister-president een keuze heeft gemaakt en zich heeft opgesteld als beschermer van de tewerkstelling in Wallonië. U kunt hem dat uiteraard niet kwalijk nemen. Dat dit echter gebeurt onder een staatsbestel zoals wij dat vandaag nog kennen, is onaanvaardbaar. Als de Franse overheid aan de grens van Kortrijk deze pogingen doet, kunnen wij daar weinig tegenin brengen omdat er tussen onze twee landen eigenlijk geen federatie bestaat. Dat Wallonië zoiets doet, is uiteindelijk een aanzet tot een breuk in de solidariteit die niet alleen heerst in de transfers maar ook in een samenwerkingsmodel.

Mijnheer de minister-president, ik begrijp uw reacties die via de pers werden verspreid. Waarschijnlijk waren het eerder politieke beschouwingen. Ik wens ook de heer Verreycken hierin te steunen. Wat de heer Spitaels heeft gedaan, is volgens mij echter veel erger. Hij heeft immers een daad gesteld die getuigt van een gebrek aan solidariteit tussen de gemeenschappen. De minister-president heeft enkel een intentie, een toekomstperspectief, een politieke visie ontwikkeld, waarbij nog niets definitief werd beslist door de regering. De heer Spitaels heeft echter duidelijk een daad gesteld tegen de Vlaamse tewerkstelling. Volgens mij is het dan ook nodig ter zake initiatieven te nemen.

Mijnheer de minister-president, is het eerst en vooral zo dat Gimvindus het dossier slecht heeft geëvalueerd ? Blijkbaar beschouwde Gimvindus dit als een verloren dossier en gingen zij **ervan uit** dat het bedrijf als het ware failliet was. Deze situatie schijnt vandaag niet meer zo te zijn en er zou een oplossing zijn gevonden, zowel op het vlak van de financiering als op het vlak van de productie. Dat betekent dus dat Gimvindus de mogelijkheden van het bedrijf verkeerd heeft ingeschat.

Ten tweede, gezien het delicate karakter van de uitspraak, vraag ik mij af waarom de minister-president deze aangelegenheid niet onmiddellijk op de agenda van het Overlegcomité plaatste en of hij vooralsnog zinnens is dit te doen ?

Ten derde, wens ik te vernemen wat de minister-president zal ondernemen om een einde te stellen aan de subsidiëringpolitiek gekoppeld aan tewerkstellingseisen en eventuele verplaatsingen van maatschappelijke zetels. Er ligt immers een kilometers **lange grens tussen Vlaanderen en Wallonië** en deze feiten kunnen zich ook voordoen in andere grensgebieden en grensoverschrijdende bedrijven.

Ten vierde, is de minister-president bereid ingevolge deze discriminatie, een klacht neer te leggen bij de Europese Commissie ?

Laverge

Ten vijfde, zal de minister-president zijn samenwerkingsvisie op economisch vlak met Wallonië niet moeten herzien ? Inderdaad, er worden tientallen miljoenen frank besteed aan de inschakeling van deskundigen in andere landen om investeerders aan te trekken in Vlaanderen en alzo nieuwe bedrijven op te richten of de bestaande bedrijven verder te laten ontwikkelen. Waarom kan Wallonië niet worden beschouwd als een partner waarmee wederzijdse eisen en wederzijdse relaties worden gecreëerd en aan wie geld wordt gegeven om bedrijven aan te trekken ? Mijnheer de minister-president, u zou zelfs een aanvalstechniek kunnen toepassen en ook aan Wallonië subsidiëringen beloven indien zij hun bedrijven naar Vlaanderen overplaatsen !

Mijnheer de minister-president, indien ter zake geen eind wordt gemaakt aan dit systeem dan gaan wij regelrecht de weg op van een economische mini-oorlog tussen Wallonië en Vlaanderen.

De voorzitter : De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wens mij aan het onderwerp van deze interpellaties te houden.

Ik zou enkele zaken op een rijtje willen zetten. In de eerste plaats moet ik zeggen dat het de familie Depoortere zelf is die het dossier, dat hangende was bij Gimvindus, heeft teruggetrokken, nog vóór de bestuursorganen van Gimvindus zich over de voorstellen van de diensten konden uitspreken. De Vlaamse overheids-holding had dus verder geen participatie in het bedrijf. Het Waalse Gewest was wel reeds in het kapitaal betrokken.

Het bedrijf Louis Depoortere is een onderneming die, luidens een analyse door deskundigen in opdracht van Gimvindus, met zeer grote problemen kampt : een negatief eigen vermogen, een enorme schuldenlast en een onvoldoende rentabiliteit, dit alles als gevolg van een gebrek aan lei-

Raadslid J. Laverge (VLD), voorzitter van de commissie Economie, mengde zich in het debat naar aanleiding van de zogenaamde wallonisering van Vlaamse bedrijven

ding, van familiale onenigheid, van toenemende concurrentiedruk en van een krimpende markt. Het is dus begrijpelijk dat Gimvindus bijzonder behoedzaam is geweest om tot bepaalde stappen over te gaan.

Men zegt dat er een problematiek van tewerkstelling is. Welnu, de onderneming telt 2.673 werknemers, waarvan er 2.020 in België tewerkgesteld zijn en meer bepaald twee derde daarvan in het Waalse Gewest. Wij zullen in dit dossier de lijn aanhouden die wij hebben gevolgd in andere dossiers, namelijk dat wij geen Vlaamse belastingsgelden willen steken in bedrijven die geen zekere toekomstperspectieven geven.

De dreigende wallonisering van Vlaamse bedrijven is iets waarover ik mij bekommer, niet in termen van de ene regio ten aanzien van de andere — ik vind sommige verklaringen van de heer Spitaels ten opzichte van de werknemers bijzonder bedenkelijk als men het dan toch heeft over het samenleven in het Belgisch koninkrijk — , maar met het oog op de economische principes die in andere dos-

siers, bijvoorbeeld dat van Boelwerf, werden gehanteerd. Wanneer het gaat over kapitaalbreng ben ik voorstander van een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Ik zweer niet bij de term van 1 frank voor 1 frank als absoluut uitgangspunt van mijn politiek handelen, maar ik meen dat wij als Vlaamse regering bijzonder zorgzaam moeten omspringen met de middelen van de burgers.

Bij Gimvindus bestond de bereidheid om het dossier te onderzoeken, maar ik kan enkel herhalen dat de onderneming zelf het dossier heeft teruggetrokken en, om ik weet niet welke reden, niet verder heeft aangedrongen.

Overigens moet ik u zeggen dat het herstructureringsplan dat de diensten van Gimvindus hadden opgemaakt, een vrij hoog rendement als doel stelde, niet om goed te verdienen aan de eventuele participatie in het bedrijf Depoortere, maar om voldoende cash-flow te genereren, waarmee de overheid zich op korte termijn eventueel weer kon uitkopen. Collega Laverge, ik kan mij moeilijk voorstellen

Van den Brande

dat u plots een aantal van de conceptuele benaderingen van uw partij zou op het schap zetten. U heeft destijds nogal kritiek geuit op een aantal van onze standpunten in het verankeringsdebat, meer bepaald op het feit dat de plaats van de maatschappelijke zetel geen invloed heeft. Ik verwijs naar de verklaringen van de heer Degrauwe, die met grote verve de aandacht op dit punt heeft gevestigd. Wat u nu zegt is tegenstrijdig aan uw eigen zogenaamd liberale opvattingen. Ik begrijp uw bezorgdheid omtrent de werkgelegenheid in de streek, maar ik denk dat we toch moeten proberen sommige dingen te overstijgen als we met kennis van zaken willen handelen en ik kan mij bovendien moeilijk voorstellen — hoewel het mij misschien genoeg zou doen — dat u een ommezwaai van 180 graden zou maken.

Wat het dossier zelf betreft, heb ik als minister van Economie de plicht om niet alle details te geven over een bepaalde bedrijfsleiding. Ik zou vanzelfsprekend heel veel kunnen zeggen, maar ik meen dat het in een vrije sociale markeconomie tot de autonomie van de bedrijfsvoering behoort om die zaken publiek te stellen die een politieke relevantie hebben en dat al het andere tot het bedrijf zelf behoort.

Ik meen dat inzake de problematiek van Depoortere door de Vlaamse investeringsinstrumenten, GIMV en GIMVINDUS, consequent werd gehandeld en dat uit de voorliggende grondige analyse bleek — en in de gegeven omstandigheden vooraleer het dossier werd teruggetrokken door Depoortere zelf — dat er weinig of geen redenen waren om een participatie te benaastigen.

In meer algemene termen kan ik inzake ons economisch beleid alleen maar bevestigen dat de richtlijn voor ondernemingen in moeilijkheden onverkort toegepast werd, wordt en blijft. Ik zal ze even nader omschrijven: afbouw van subsidies; geen overheidsgeld zonder gelijkwaardige inspanning van de andere partners en zonder ernstig bedrijfsplan dat het

herstel van de leefbaarheid op korte termijn aantoot.

Ik kan best aanvaarden dat collega's van bestuursomschrijvingen waar ik niet bevoegd ben, bij herstructurering andere opvattingen hebben inzake overheidsparticipatie. Dat is een beleidskeuze die zij maken — wij moeten immers consequent zijn — dat is hun verantwoordelijkheid. Ik zou evenmin dulden dat een Waals collega in Vlaanderen zou zeggen hoe wij het economisch moeten aanpakken.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, ik ben enigszins verrast dat de minister-president zegt dat collega Laverge zou gesuggereerd hebben op een niet liberale wijze te moeten ingrijpen in dit dossier. De heer Van den Brande zegt dus dat de heer Laverge en de VLD-fractie hier een bocht van 180 graden nemen.

Ik wijs erop dat ons standpunt, op een uitstekende wijze vertolkt door de heer Laverge, inhoudt dat wij niet vragen een participatie te nemen, maar alleen vragen dat u, als minister-president, in het Overlegcomité zou optreden. U zou daar immers de heer Spitaels ter verantwoording moeten roepen voor de inhoud van bepaalde artikelen, waarin hij zegt dat hij van de inbreng ook wil gebruik maken om Wallonië inzake tewerkstelling te bevoordelen. Het is strijdig met andere Europese richtlijnen en met de rechten van de mens zo'n stellingen te gebruiken.

Wij steunen trouwens uw houding geen participatie te nemen, want dit is niet uw taak, maar u heeft ook een rol te spelen als minister van Arbeid. Daarom vragen wij u dit probleem aan het Overlegcomité voor te leggen, waarbij de discussie op het niveau van de federale ministers, de heer Spitaels en u zou worden gevoerd.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer Denys, ik dank u voor deze verduidelijking. Ik leid hieruit

af — want dit was niet meteen zo duidelijk — dat de heer Laverge en uw fractie het roerend met mij eens zijn dat de aanpak van de overheidsinstellingen GIMV en Gimvindus de juiste is en dat het een goede zaak was dat er geen participatie in Depoortere werd genomen. Ik ben er u erkentelijk voor dat, over de grenzen van meerderheid en oppositie, een door ons uitgestippeld economisch beleid wordt gesteund. Ik wens dan ook — en dit is niet polemisch bedoeld — te zeggen dat het mij sterk zou verbaasd hebben mocht er een conceptuele tegenstelling zijn tussen wat hier uitvoerig werd besproken in de algemene benadering en een concrete dossier.

Dagelijks ondervind ik bij het uitstippelen van een bepaalde lijn dat ze telkens dient te worden getoetst aan het concrete dossier in kwestie, waarbij weer andere zaken naar voren komen. Het is dan niet altijd eenvoudig om consequent te zijn. Ook al is dit niet de gemakkelijkste weg, toch meen ik dat wij hem moeten volgen.

Het verschil tussen de twee economieën — en wij zullen er in de komende tijd nader op ingaan — van Vlaanderen en Wallonië is uitermate groot. 40 procent van de Waalse economie is een beschermde economie omwille van de participaties van het Waalse Gewest, maar ook omwille van de structurering van het aandeelhouderschap en van het weefnetwerk tussen de Waalse overheden en de Waalse economie.

In Vlaanderen is dat niet het geval. In Vlaanderen willen wij een economie in stand houden die steunt op het privé-initiatief en geen beschermde economie. Deze Vlaamse economie moet sociaal en ecologisch aanvaardbaar zijn en moet op een aantal punten worden versterkt.

Collega Verreycken, ook ik was getroffen door het rapport over de aantrekkelijkheid van de regio Vlaanderen. Het rapport behandelt de verschillende Vlaamse provincies wel afzonderlijk omdat het begrip regio nogal diffuus is in Europa.

Zoals ik in de commissie en in mijn

Van den Brande

beleidsbrief heb beklemtoond, is het van vitaal belang dat wij een strategie van versteviging van de economische omgevingsfactoren voeren. Onze infrastructuur en logistiek, in de brede zin van het woord, moeten aantrekkelijk zijn. Aantrekkelijkheid is in het menselijk leven misschien iets zeer subjectiefs, maar in het ondernemingsleven is dat iets zeer objectiefs. Een ondernemer moet weten hoe hij zaken kan doen, hoe hij kan produceren en economisch actief blijven.

In de huidige context is deze economische beleidslijn die veel aandacht besteedt aan de kleine en middelgrote ondernemingen, de enig mogelijke aanpak.

Moeten wij van Vlaamse zijde reageren op de zogenaamde wallonisering van bedrijven ?

Collega's, we mogen de agenda van Vlaanderen niet laten bepalen door die van Wallonië. Op de bewuste uitspraak van collega Spitaels heb ik niet gereageerd. Mijn economische argumenten daarvoor heb ik zopas uiteengezet. Maar ook de feitelijke samenstelling van het personeel van Depoortere, dat reeds voor twee derden uit Waalse werknemers bestaat, heeft mij tot terughoudendheid genoopt. De stelling van Spitaels als zou hij in de toekomst bepalen hoeveel Vlamingen en hoeveel Walen er bij de Poortere zouden werken, wil ik eerst nog wel eens in de praktijk verifiëren.

Het bedrijf zelf zat en zit bijzonder verveeld met deze uitspraak en de bedrijfsleiding heeft onmiddellijk laten weten dat dit punt niet aan de orde was en dat het allemaal zo'n vaart niet zou lopen.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer de minister, dergelijk persoonsbeleid zou strijdig zijn met het Europese Handvest.

Minister-president L. Van den Brande : Uiteraard, mijnheer Van Grembergen. Ik heb overigens enige ervaring met arbeid en tewerkstelling en dat is niet de gang van zaken.

Zoals in de problematiek van Voeren zijn dergelijke uitspraken slechts speldeprikken waardoor sommigen in Vlaanderen, maar zeker ik niet, zich laten ophitsen en onmiddellijk reacties vragen. Dergelijke uitspraken hebben als bedoeling de werkelijkheid te verdoezelen.

Collega's, ik raad u aan de ware evolutie van de economie in noord en zuid eens van naderbij te bekijken. De conjunctuur speelt ons in beide landsgedeelten parten. Wanneer we echter de stijgers en de dalers bij de beursgenoteerde bedrijven in het koninkrijk bekijken, stellen we vast dat bij de vijf belangrijkste stijgers, de eerste, de tweede en de vijfde Vlaamse bedrijven zijn en dat de andere deel uitmaken van een holdingstructuur en dat bij de dalers, de eerste, de tweede en de derde Waalse bedrijven zijn.

Ik ben daar niet gelukkig om. Het is en blijft mijn standpunt dat het goed is voor iedereen als het overal goed gaat. Ik ben dus niet gelukkig omwille van het feit dat de Waalse industrie nog niet de nodige herstructureringen en rationalisering heeft doorgevoerd, die in Vlaanderen al wel reeds gedaan zijn. Ik heb daar geen leedvermaak over, ik hoop dat het Wallonië goed gaat.

Laten we de dingen echter niet menen en ons richten op de inhoud van de zaak. Het is onze ambitie dat onze Vlaamse economie structureel sterk staat op het ogenblik dat de conjunctuur kan hernemen, zodat een aantal mogelijkheden verder kunnen worden uitgebouwd.

Dan is er de vraag of de uitspraken die werden gedaan een aanleiding zijn om naar het Overlegcomité te gaan. Ik heb deze zaak rustig bekeken. Vermits de tewerkstelling, zelfs reeds voor de overname, voornamelijk inzake de aantallen, in het Waalse gewest is gesitueerd kan er geen sprake zijn van een potentieel belangenconflict. Bijgevolg ontbreekt elke grond om dit dossier in het Overlegcomité te behandelen. Moeten wij nu een politiek antwoord geven door ook reeds te organiseren naar Wallonië toe ? Wij zullen binnenkort hier-

over in de Raad van gedachten kunnen wisselen naar aanleiding van de mission statement, of beter gezegd de opdrachten van de GIMV. Ik richt mij nu tot de voorzitter van de commissie. Ik heb de opdrachtvisie van de GIMV gekregen en ik zal ze onmiddellijk aan de Raad bekendmaken. Wij kunnen hierover dus beginnen discussiëren in de bevoegde commissie. Dat is heel belangrijk. Deze gedachtenwisseling zal mee bepalen welke de toekomstige opdrachten van onze overheidsinstellingen, zij het als participant, zij het in een andere hoedanigheid, zullen zijn. Ik ben van oordeel dat het van vitaal belang is dat we, zoals ik het gisteren nog op een andere gelegenheid heb gezegd, inzake werkgelegenheid, want dat is toch de grote zorg van deze interpellaties, niet enkel in de werkgelegenheidsconferentie, maar nog meer globaal een plan ontwikkelen en uitvoeren, gebaseerd op economische werkgelegenheid als beste draagvlak voor duurzame werkgelegenheid.

Het rapport van de GIMV kan leiden tot een herdefiniëring van de taken en van de besteding van de publieke middelen die er nu aanwezig zijn. Wij moeten ze in deze periode zeker niet oppotten, maar wij moeten alles doen om de investeringen mogelijk te maken. Het is moeilijk om in deze Raad een commentaar op grafieken te geven, dat zou trouwens ook weinig boeiend zijn. Ik heb toch een grafiek terug opgenomen en bestudeerd. Ik heb daarbij vastgesteld dat er een absolute samenhang is tussen investeringen en werkgelegenheid. De beide curven van de voorbije twintig jaar vallen op mekaar. Wanneer er wordt geïnvesteerd, is het wetmatig zo dat de werkgelegenheid erdoor wordt gediend.

Laten wij de dingen dus juist aanpakken en laten we het klimaat voor investeringen in kleine, middelgrote en grote ondernemingen tot het onze maken.

Mijnheer de voorzitter, ik heb geprobeerd in alle openheid het standpunt van Gimvindus in verband met dit dossier te vertolken en ik heb tevens geprobeerd het in een breder perspectief te kaderen.

De voorzitter : De heer Verreycken heeft het woord.

De heer W. Verreycken (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, in de eerste plaats dank ik de voorzitter van de regering voor zijn antwoord. De verankeringsstrategie is dus niet meer strikt genormeerd. Ieder geval wordt voortaan afzonderlijk onderzocht. Dit is aanvaardbaar, maar kan wel leiden tot een interpellatie over elk economisch dossier om ons ondervragingsrecht toch niet uit te houden.

Dat het hier over een tweederde Waals bedrijf gaat, is alleen maar het gevolg van het feit dat de inwoners van de regio Moeskroen in 1963, bij de politieke afbakening van de taalgrens, plots tot Walen werden verklaard. Dit was een vorm van etnische zuivering avant la lettre, maar eigenlijk zijn zij nog altijd Vlamingen.

In het rapport over de aantrekkelijke Europese regio's waarnaar de minister-president verwijst, is er één parameter die voor de bepaling van de opsomming belangrijk is, namelijk het bedrijfsvriendelijke klimaat van de betrokken regio's. Mevrouw Breuel wordt als voorbeeld aangehaald ; over haar wordt gezegd, ik citeer : Zij heeft een bedrijfsvriendelijk klimaat, geen vakbondsvriendelijk klimaat gecreëerd. Einde citaat. Ik kan mevrouw Breuel, die op het ogenblik de Treuhand leidt, dan ook alleen maar gelukwensen.

Ik betreur dat de minister-president op mijn toegevoegde vraag niet heeft geantwoord. Hierdoor wordt het ondervragingsrecht gebonden aan de actualiteit, uitgehold en wordt bovendien de indruk gewekt van het dragen van gekroonde muilbanden wat ik niet apprecieer en wat in hoofde van een gemandateerde die verantwoording is verschuldigd, volgens mij niet kan.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer J. Laverge (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, ik wil eerst iets rechtzetten. De minister-president heeft blijkbaar zaken gehoord

die ik niet heb gezegd. Hoewel ik het politieke spel dat hij daarmee wil uitlokken, begrijp, zal ik er niet verder op ingaan. Hij kent immers mijn standpunt zeer goed. Ik heb zeker niet voor een participatie gepleit, maar wel gewaarschuwd voor de gevolgen van participaties vanwege de Waalse regering, voor de werkgelegenheidsproblemen die de taalgrens overstijgen.

Mijnheer de minister-president, ik meen dat u de problematiek van grensoverschrijdende zones niet goed begrijpt. In de regio Moeskroen hebben zich de laatste jaren tientallen Vlaamse bedrijven gevestigd om twee belangrijke redenen : ten eerste, omdat er grond beschikbaar was ; ten tweede, omdat de investeringsvoorwaarden er veel soepeler waren. Daardoor zijn duizenden Vlaamse arbeiders en bedienden in Moeskroen gaan werken. Als de heer Spitaels op de ingeslagen weg verder gaat, zou het wel kunnen dat elk Vlaams bedrijf dat zich in de regio Moeskroen — waar er nog tientallen hectaren grond beschikbaar zijn, in tegenstelling tot in Vlaanderen —, inplant, om investeringshulp te krijgen, een charter moeten ondertekenen dat inhoudt dat zij geen Vlaamse arbeiders mogen aannemen. Dat bedoelde ik vooral met mijn interpellatie. U kent de heer Spitaels toch. Hij is verstandig heeft een politieke visie. Hij heeft een eerste stap gedaan. Er kunnen er nog andere volgen. Als ik vraag dit probleem in het Overlegcomité te bespreken, dan is het mij niet in de eerste plaats om Depoortere te doen, maar wel om ernstige spelregels voor de toekomst voor de twee gewesten.

De voorzitter : De heer Candries heeft het woord.

De heer H. Candries (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, de twee interpellaties die we zopas hebben gehoord, hebben nog eens aangetoond dat er nood is aan een grondig debat over bedrijfsverankering als mogelijk strategisch concept om de Vlaamse economische toekomst veilig te stellen. Omtrent dit thema bestaan er veel tegenstrijdigheden, veel verwarring, ook in deze Raad.

Is het niet opmerkelijk hoe sommige verdedigers van privatisering in dit land tenslotte in de kaart spelen van Franse nationaliserings ? Interpellaties in de Kamercommissie voor de Infrastructuur vorige week dinsdag hebben aangetoond hoe wanbeleid eigenlijk een dekmantel is geweest voor het doorspelen van Vlaamse en Belgische belangen in de handen van de Franse staat. Privatisering leidt in dit land dus vaak tot het overhandigen van onze belangen aan een buitenlandse staat.

De interpellanten hebben vandaag aangetoond dat in verschillende dossiers de EMU-solidariteit dikwijls anti-Vlaams werd geïnterpreteerd en toegepast. Zoals aangetoond door de heer Laverge stopt voor de heer Spitaels de solidariteit wanneer ze uit zijn richting moet komen.

Hoeveel Vlaamse bedrijven werden al niet gedwongen tot investering of inplanting in Wallonië om aan een overheidsopdracht te geraken ? Het geval De Poortere is wellicht het signaal dat de ogen opent, maar het is zeker niet het eerste. Daarom pleit ik voor een grondig debat — dat ons overigens continu moet bezighouden — over de voor- en nadelen van Vlaamse verankering. Wij moeten ons afvragen of die verankering te verzoenen is met multinationalisering ?

In de tweede plaats pleit ik ervoor dat de bespreking van deze problematiek op de agenda van het Overlegcomité zou worden geplaatst, niet vanuit een conflictueel standpunt maar, de heer Laverge heeft er zopas op gewezen, uit bezorgdheid voor de toekomst.

Hoe wordt solidariteit in ons land gedefinieerd ? Is men bereid een bepaalde gedragscode binnen de EMU te aanvaarden ? Als men er niet in slaagt hiertoe te komen, kunnen we de EMU beter vergeten. Indien wij de toekomst veilig willen stellen en indien wij incidenten, zoals wij nu hebben meegemaakt willen vermijden, is het nuttig dit onderwerp in het Overlegcomité te bespreken. Niet als een conflictgegeven maar met het oog op de toekomst moeten

Candries

wij uitmaken welke definities worden gehanteerd en welke belangen op het spel staan en of wij bereid zijn binnen de EMU een gedragscode te onderschrijven om soortgelijke incidenten te vermijden.

De voorzitter : De heer Deprez heeft het woord.

De heer P. Deprez (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, in de eerste plaats wil ik onderstrepen dat de CVP-fractie akkoord gaat met het beleid van de Vlaamse regering in verband met de Vesoc-richtlijn, waaraan wij ons zullen houden.

Vervolgens wil ik wijzen op het belang van de textielsector in het algemeen en op de noodzaak om een sectoraal beleid te voeren, zoals trouwens in de beleidsbrief werd aangekondigd. Wij zijn het ermee eens dat hierbij rekening moet worden gehouden met de toekomstmogelijkheden van de textielsector. Deze problematiek moet thans zo vlug mogelijk worden aangepakt.

Tevens heb ik akte genomen van de verklaring van de minister-president dat het bedrijf De Poortere niet langer zou hebben aangedrongen op de tussenkomst van Gimvindus. Het is belangrijk dat wij hiervan op de hoogte zijn omdat vaak de indruk wordt gewekt dat de Vlaamse regering of Gimvindus het verzoek van Depoortere zou hebben afgewezen.

Minister-president L. Van den Brande : Ik wil de heer Deprez niet onderbreken maar om alle onduidelijkheid te vermijden, wil ik toch zeggen dat in tegenstelling tot sommige beweringen, de familie De Poortere zelf het dossier bij de investeringsmaatschappij Gimvindus heeft teruggetrokken vooraleer de bestuursorganen van Gimvindus zich over de voorstellen van de diensten van Gimvindus konden uitspreken. Afgezien van wat als business-plan en als structurele vooruitzichten werd voorgesteld, wat mede tot de voorwaarden tot tussenkomst behoort, werd tot grote verrassing van een aantal verantwoordelijken van Gimvindus, het dossier door het bedrijf zelf teruggetrokken voor er een definitieve uitspraak was geveld.

De heer P. Deprez : Ik heb geteerd dat het bedrijf zelf het dossier heeft teruggetrokken vooraleer er een eindbeslissing was genomen.

Het is evident dat elk gewest van ons land in het kader van de exclusieve autonomie over het eigen beleid kan beschikken en dat wij ons niet kunnen mengen in het beleid dat door andere gewesten wordt gevoerd. Wallonië kan zich dus ook niet mengen in het beleid dat men in Vlaanderen wil voeren inzake economie en in het bijzonder inzake de industrie.

Mijnheer de minister-president, tot slot wil ik zeggen dat het onaanvaardbaar is dat men een beleid zou voeren dat gebaseerd is op discriminatie, afhankelijk van de woonplaats, de afkomst of de taal van de werknemers of van degenen die bij het beleid zijn betrokken.

Wij moeten wel erkennen dat het er in het betrokken dossier op lijkt dat er discriminerend zou worden opgetreden naargelang de woonplaats van de werknemers en waar het bedrijf of bepaalde onderdelen ervan gevestigd zijn. We zouden de indruk kunnen krijgen dat men als voorwaarde voor ondersteuning of participatie eist dat bepaalde afdelingen van het bedrijf bij voorrang worden geliquideerd.

Als dit op bedrijfseconomische redenen gebaseerd is, kunnen we hiertegen bezwaarlijk iets inbrengen, maar als het overheidsbeleid geen rekening houdt met bedrijfseconomische waarden en alleen met de vestigingsplaats, de taal en de afkomst van de betrokkenen, kunnen we dit niet aanvaarden in ons land of zelfs in de Europese context.

Mijnheer de minister-president, wij verzoeken u dan ook hiervoor bijzondere aandacht te hebben. **(Applaus bij de CVP)**

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, ik bevestig dat Vlaanderen de economische politiek zal volgen waarvan wij overtuigd zijn dat

die de enige goede is voor het verstevigen van de Vlaamse economie.

Ik wens de discussie niet opnieuw te openen, maar het gaat om een privé-onderneming. Mijn kabinet is weliswaar gevestigd in de Jozef II-straat, maar het slechtste dat ik kan doen is Jozef II spelen in de economie.

Vanzelfsprekend bevorderen de gebeurtenissen niet het wat ik zou noemen normale samengaan. Ik wik mijn woorden : het lijkt wel wat op economische segregatie als men een dergelijke houding zou innemen en als de overheid zou bepalen welke werknemers tewerkgesteld kunnen worden. Ik blijf er echter bij dat de realiteit er heel anders zal uitzien.

Iedereen moet uiteraard zijn eigen kas in het oog houden. U zal intussen wel hebben gemerkt dat het de overheid niet meer mogelijk is in Wallonië te blijven tussenkomen in alle mogelijke dossiers. Heel binnenkort zal nogmaals blijken dat men zulks niet kan blijven volhouden.

Ingaande op wat de heer Candries heeft gezegd, kan ik meedelen dat ik in verband met het **verankeringsdebat** heel binnenkort wetenschappelijk materiaal aan de Vlaamse Raad zal voorstellen. Ik heb dit debat hier in de Vlaamse Raad en elders aangehouden vanuit de zorg naar de versteviging van onze economie. Vlaanderen en vele Vlamingen zouden de historische vergissing kunnen begaan door ervan uit te gaan dat er in het concept van de privatisering — dat op economisch vlak ons uitgangspunt is — en op het ogenblik dat wij politieke structuren en bevoegdheden krijgen, een overname zou gebeuren van privé-groepen die duidelijk Belgisch en Frans gelinkt zijn. Dit zou in het nadeel zijn van de economie van Vlaanderen.

Dit is het debat dat moet worden gevoerd. Ik zal later de gelegenheid hebben om hierop meer gedetailleerd en heel uitvoerig terug te komen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer L. Barbé tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het beleid van de GIMV

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Barbé tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het beleid van de GIMV.

De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, de regering heeft de mond vol over duurzame ontwikkeling, leefmilieu, zelfs het begrip post-materialistische waarden viel tijdens de laatste begrotingsdiscussie.

Als de regering dat echt meent, dan moet die lijn van duurzame ontwikkeling door heel haar beleid lopen. Een gezond leefmilieu en aandacht voor de kwaliteit van het leven is uiteraard een opdracht voor alle ministers. De minister-president heeft herhaaldelijk gezegd dat de GIMV een primordiale rol speelt in het economisch beleid in Vlaanderen. Het leek ons dan ook de moeite de activiteiten van de GIMV te toetsen aan de criteria van duurzaamheid, van pacifisme ook, want voor ons groenen is dat bijzonder belangrijk. Deze interpellatie behandelt dus de vraag in hoeverre de GIMV een instrument is in het kader van duurzame ontwikkeling en in hoeverre de GIMV zorgt voor een goed Vlaanderen.

Ik wil enkele woorden zeggen over de vervuilers. Men zou verwachten dat de bedrijven waarin de GIMV participeert modelbedrijven zijn inzake leefmilieu. We hebben voor enkele GIMV-bedrijven de officiële cijfers van de VMM inzake afvalwater doorgenomen en de resultaten waren kras.

Bedrijven zoals Citrusco te Sint-Truiden en het slachthuis te Zele overschrijden duidelijk de lozingsnormen.

De Zeebrugse goederenterminal ZBM liep zelfs een correctionele veroordeling op wegens werken zonder vergunning. De twee uitschieters zijn echter Capelle te Menen en Barco Industries Prints te Poperinge. Die behoren tot de grootste vervuilers van Vlaanderen. Allebei lozen ze dagelijks enorme vrachten van het zware metaal koper. Capelle is zelfs de grootste koperlozer van Vlaanderen. Nu geen probleem voor de GIMV, want in haar jaarverslag 1991 bevestigt de GIMV haar vertrouwen in het bedrijf. Er werd trouwens nog tot een fikse kapitaalsverhoging overgegaan. Over milieuproblemen geen woord.

Het komt er dus op neer, collega's dat we in de regering een minister hebben die via de GIMV betrokken is bij enkele belangrijke vervuulende bedrijven die in overtreding zijn en ook een minister die zijn administratie op pad stuurt om die **overtredingen** te verbaliseren, om die problemen op te lossen ! Ronduit absurd, dit kan niet ! Volgens Agalev moet de GIMV het goede voorbeeld geven en moeten alle bedrijven de milieuwetgeving strikt respecteren.

In verband met de harde transportsector wil ik het volgende onder uw aandacht brengen. De GIMV heeft nogal wat participaties in wat ik de harde transportsector noem, namelijk de autoindustrie, de transportfirma's en de vliegtuigindustrie. Volgens de groenen is dit geen prioritaire opdracht voor de overheid. Men zou dat geld beter besteden aan openbaar vervoer, aan de zwakke weggebruiker. Investeren in veilige fietspaden en leefbare steden is volgens onze waarden belangrijker dan de ontwikkeling van de Airbus A320. Ik zou graag van u horen, mijnheer de minister-president wat eigenlijk de criteria zijn die u en de GIMV hanteren bij het nemen van participaties.

Volgens ons zou de GIMV beter een eco-GIMV, een ecologische investeringsmaatschappij worden met participaties in de alternatieve energiesector, openbaar vervoer, ecologisch wonen en milieuvriendelijke productieprocessen. In die sectoren ligt nog een enorme markt, een enorme opdracht en zijn er nog veel jobs te scheppen.

Ik wil ook de militaire sector even onder uw aandacht brengen. De GIMV participeert in bedrijven zoals Watteuw die regelmatig een graantje proberen mee te snoepen van militaire bestellingen. Het is niet hun hoofdactiviteit, maar er wordt alvast regelmatig geld aan verdiend.

Voor de groenen kan dit niet. Voor ons zou de militaire industrie moeten worden afgebouwd. Wij zijn pacifisten. De Vlaamse regering kan ook meewerken aan de afbouw van de militaire industrie, als dat haar tenminste interesseert. Ik wil u daarvoor, mijnheer de minister-president, een zeer concreet voorstel doen. De bedrijven waarin de GIMV participeert zouden een morele code moeten tekenen waarin ze zich ertoe verbinden geen leveringen te doen voor militair gebruik. Bij overtreding van de code kan de GIMV zich uit het bedrijf terugtrekken. Op die manier zouden alvast in een aantal Vlaamse bedrijven de militaire activiteiten worden afgebouwd. Graag had ik uw mening daarover.

Bij één GIMV-bedrijf dat actief is in de militaire sector wil ik uitvoeriger stilstaan : Barco, of beter de Barco-groep.

De GIMV neemt in 1981 een minderheidsparticipatie in Barco. Het bedrijf begint ook dan met de ontwikkeling van een militaire poot, zoals men dat noemt : videoschermen voor vliegtuigen en duikboten. Barco leverde onder andere aan het Noorse, Deense, Britse en Amerikaanse leger en schuimt ook de belangrijkste beurzen voor dit soort technologie af.

Als eind 1988 Barco in buitenlandse handen dreigt te vallen, schiet de Vlaamse regering in actie, en dan op de eerste plaats de minister van Economie, de heer De Batselier en voorzitter Geens. Het bedrijf moet kost wat kost Vlaams blijven, daarover ging de discussie. Wat is van wie, niet : wat wordt er geproduceerd ? Minister de Batselier had het trouwens zelf over "één van de kroonjuwelen van de Vlaamse industrie". Men wist nochtans zeer goed dat Barco belangrijke militaire activiteiten had, maar dat speelde blijkbaar geen rol.

Barbé

In nauw overleg met de Vlaamse regering neemt de GIMV eind 1988 een meerderheidsparticipatie in Barco, kostprijs 3,5 miljard frank. Hiervoor werd door minister De Batselier zelfs 1 miljard frank extra aan de GIMV toegeschoven, een operatie die bij het Rekenhof heel wat kritiek uitlokte.

Het komt er dus op neer — en ik betreur ten stelligste dat er niemand van de SP-fractie is om zich in dit debat te mengen — dat op de eerste plaats minister De Batselier ervoor gezorgd heeft dat de Vlamingen medeëigenaar zijn van een bedrijf dat behoort tot de wereldleiders inzake spits technologie, ook voor militaire doeleinden. Ik vind dit beschamend, precies het tegendeel van pacifisme. Blijkbaar wil of durft de SP zich ook in die discussie niet mengen.

Ik wil er dan ook op wijzen dat de militaire activiteiten van Barco gewoon doorgingen na het optreden van minister De Batselier. Wie was op 13 mei 1989 aanwezig op de jaarlijkse bijeenkomst van de legertop met de Belgische defensie-industrie ? Jawel, Barco. Wie nam in april 1990 een belangrijke participatie in het Amerikaanse bedrijf Chromatics, een bedrijf actief in militaire spits-technologie ? Jawel, Barco. Wie staat tot tweemaal toe op de Afcean-wapenbeurs in het Sheraton-hotel te Brussel, namelijk in oktober 1991 en in oktober vorig jaar ? Barco.

Hun folder op die laatste beurs, mijnheer de minister-president is zeer duidelijk, ik wil er u graag een zinetje uit voorlezen, ik citeer : Barco Display Systems. The products can be used for military applications in benign and military environments. Einde citaat. Dergelijke folders worden bedeed door een bedrijf waarin het Vlaamse Gewest een meerderheidsparticipatie heeft. Het is dus technologie voor militaire doeleinden, met een belangrijke nuance, namelijk zowel voor vreedzame als militaire situaties.

Collega's, terwijl in Joegoslavië een volkerenmoord aan de gang is, gaat

een bedrijf als Barco, waarin de betrokkenheid van het Vlaamse Gewest rechtstreeks is, verder met de verkoop van dit soort technologie. Wij vinden zoiets immoreel, voor de groene fractie kan dit echt niet.

Tot daar de analyse, de trieste feiten.

Wat moet er nu gebeuren ? De afbouw van de militaire activiteiten van Barco volledig naar nul. Met minder zijn wij niet tevreden. Ik zou dan ook van u, mijnheer de minister-president, willen vernemen of u het met mij eens bent, en hoe u daar werk van zult maken ? Zal Barco bijvoorbeeld nog deelnemen aan militaire beurzen ? Blijft Barco lid van de Afcean-club, die jaarlijks het Sheraton-hotel bezoekt ? Van uw antwoord zal afhangen of ik een motie zal indienen.

Ik wil ook even stilstaan bij het fiscaal beleid van de GIMV. Ik zal het kort houden en wens drie vragen te stellen.

Ten eerste, is het juist dat sommige bedrijven waarin de GIMV participeert kunnen genieten van het coördinatiecentrum van de GIMV ? Om welke bedrijven gaat het dan ? Dat zou er dan op neerkomen dat Vlaamse bedrijven, dank zij de GIMV, belastingen kunnen ontwijken, verschuldigd aan de federale overheid. Gezien de gebeurtenissen van de laatste dagen zou dat mij niet meer verwonderen !

Ten tweede, waarom participeert de GIMV in de coördinatiecentra van Volvo Sint-Truiden en Philips ? Is het de taak van het Vlaamse Gewest deze belastingontwijkende constructies rechtstreeks te ondersteunen ?

Ten derde, de GIMV heeft een financiële vennootschap opgericht in Ierland, Gatesdale Unlimited. Bij mijn weten heeft de GIMV niet bepaald directe belangen of klanten in Ierland. Het is een publiek geheim dat nogal wat Belgische bedrijven dat doen om belastingen te ontwijken. Ik zou dan ook graag enige uitleg krijgen over de Ierse GIMV-dochter.

Tot daar mijn hoofdstuk in verband met fiscaliteit. Omdat ik over dit

hoofdstuk zo snel heen ga, mag u daaruit evenwel niet besluiten dat ik dit onderwerp minder belangrijk zou vinden. Het omgaan met geld is een zeer belangrijke toetssteen inzake ethiek.

Ik kom nu tot mijn laatste hoofdstuk, met name de controle op de GIMV door de Vlaamse Raad.

Het Rekenhof zou hierin een belangrijke rol moeten spelen. Ik zeg wel : zou ! Inderdaad, sinds 1981 vraagt het Rekenhof om controle inzake de activiteiten van de GIMV in haar derde functie. Pas sinds vorig jaar, dus elf jaar later, mag het Rekenhof de GIMV controleren.

De resultaten van deze eerste controle, evenwel op een beperkt deel van de activiteiten, zijn onthutsend. Ik geef een kort overzicht.

Ten eerste, de GIMV had niet eens een overzicht van de verrichtingen in derde opdracht. Het Rekenhof is dan maar zelf overgegaan tot inventariseren.

Ten tweede, de controle door de administratie is ronduit onvoldoende.

Ten derde, de regeringscommissaris en de gemachtigde van financiën maken niet eens controleverslagen.

Ten vierde, er zijn onduidelijkheden over het rollend fonds van de GIMV.

Tot slot, het sterkste verhaal : de GIMV indexeert ten onrechte bepaalde beheersvergoedingen en rekent ook vergoedingen aan voor verrichtingen in eerste en tweede functie aan het Vlaams Gewest. Met andere woorden : de GIMV-directie ontvreemdt op een gewiekste wijze geld aan het Vlaams Gewest. Het komt er dus op neer dat de GIMV privé is als het haar uitkomt om zich af te scherpen tegen de controle van de Vlaamse Raad en het Rekenhof, maar overheid als zij geld nodig heeft voor een zoveelste kapitaalverhoging. Dat is schandalig. De GIMV-top, gewezen kabinetschef die bijzonder goed weten wat wettelijk en onwettelijk is, mensen die een portefeuille beheren van tientallen miljarden frank overheidsgeld, worden bij een eerste controle al op zulke zware feiten betrapt.

Barbé

Mijnheer de minister-president, ik vraag een duidelijk standpunt ten aanzien van deze feiten.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik besluit. In de schemerzone — want zo noem ik het — overheid/privé beheren enkele gewezen kabinetschefs, met de zegen van de Vlaamse regering, een overheidsportefeuille van tientallen miljarden frank, bijna zonder controle van deze Raad.

Inzake de GIMV wordt een klassiek economisch beleid gevoerd waarbij enkel en alleen winstcijfers meespelen.

De GIMV participeert in zwaar vervuilende bedrijven, in bedrijven in overtreding met de milieuwetgeving, in bedrijven die actief zijn in militaire spijttechnologie. Kortom, de GIMV voert een beleid dat haaks staat op duurzame ontwikkeling, dat haaks staat op pacifisme. Bovendien frustelt de directie nog geld los van het Vlaams Gewest.

Mijnheer de minister-president, voor al deze zaken bent u politiek verantwoordelijk. Ik ben dan ook bijzonder benieuwd naar uw antwoord op mijn vragen. **(Applaus bij AGALEV)**

De voorzitter : De minister-president heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, de interpellatie van collega Barbé behandelt een aantal kwesties waarvan ik het positief vind dat ze in deze Raad worden besproken. Bij het aantreden van de nieuwe Vlaamse regering vond ik het noodzakelijk om aan de GIMV te vragen, na ongeveer 10 jaar werking, zelf een opdrachtenvisie te ontwikkelen. Dit heeft geleid tot de mission statement, de opdrachten voor de toekomst vanuit het perspectief van de GIMV zelf.

Ik ben het met u eens dat het beleid, en niet het instrument, moet bepalen hoe de zaken verlopen. In het kader van een grotere verantwoordelijkheidsstelling is het echter positief dat

aan de mensen die dagelijks met de problematiek te maken hebben — immers, de bescheidenheid van het beleid moet samenhangen met de ambitie van het beleid — werd gevraagd hoe zij de zaken zien. Dit moet de politieke beleidsverantwoordelijken, de Vlaamse regering in dialoog met de Vlaamse Raad, toelaten een beslissing te nemen over de toekomst.

Ik heb daarnet gezegd dat ik van de raad van bestuur het goedgekeurde document heb ontvangen. Ik heb het laten bezorgen aan de Raad. Wellicht zal het zich nu reeds bij de leden van de commissie voor Economie bevinden. Dit moet het ons mogelijk maken breedvoerig na te gaan hoe de GIMV als instrument van het beleid, en niet omgekeerd, moet ageren en optreden in de toekomst.

De bevoegde commissie en de Raad zullen de mogelijkheid hebben om deze materie te bespreken en dieper in te gaan op de werking, de publieke middelen en de voorwaarden, en dit na een evaluatie van de huidige economische conjunctuur. Dit uiterst belangrijk debat zullen we in de commissie en, eventueel nadien, in de Raad voeren.

Toch vind ik het nuttig om enkele principes in herinnering te brengen : de GIMV spruit voort uit de wet van 4 augustus 1978 inzake economische expansie. De artikelen 98 tot en met 115 hadden immers betrekking op de hervorming van de Nationale Investeringsmaatschappij en van de erkende gewestelijke investeringsmaatschappijen. In artikel 103 van deze wet werd aan de toenmalige ministeriële comités voor Gewestelijke Aangelegenheden de mogelijkheid en de bevoegdheid gegeven één gewestelijke investeringsmaatschappij per gewest op te richten. Dit is in Vlaanderen gebeurd door middel van het koninklijk besluit van 16 november 1979 tot oprichting van de Gewestelijke Investeringsmaatschappij voor Vlaanderen en tot vaststelling van haar eerste statuten.

De GIMV is, ingevolge deze beleidsbeslissingen, operationeel geworden in april 1980. Volgens artikel 5 van

de statuten, die bij besluit van de toenmalige executieve zijn vastgesteld, heeft de GIMV een drievoudige opdracht.

Ten eerste moet de GIMV optreden als ontwikkelingsbank die het bedrijfsleven moet stimuleren, een opdracht die later is uitgegroeid tot het produkt groei-financiering.

Ten tweede moet de GIMV het economisch overheidsinitiatief bevorderen. Dit heeft geleid tot venture capital en de ontplooiing van milieuactiviteiten.

Ten slotte moet de GIMV het uitvoeringsorgaan zijn van het industriële beleid van het gewest.

Al deze tussenkomsten dienen volgens artikel 7 een tweevoudig oogmerk na te streven. Collega Barbé, ik vind dat u eerder zwaar woorden gebruikt als u stelt dat de werking van de GIMV ongecontroleerd is en als u het hebt over het betrappen van mensen. Ik wil hier geen afzonderlijke discussie over beginnen, ik benadruk alleen wat de bedoeling is geweest en wat de uitgangspunten waren. Daarom wil ik nog even dit tweevoudige oogmerk van de tussenkomsten aanhalen.

Ten eerste moeten zij het belang dienen van de Vlaamse economie door de toepassing van de industriële politiek van het gewest.

Ten tweede moeten zij de regels van goed industrieel, financieel en commercieel beheer toepassen en streven naar een normale sociale en economische rentabiliteit. De tewerkstelling is hierbij uiteraard een belangrijk criterium. Deze bijzonder omvangrijke opdracht wordt door de algemene leiding en de raad van bestuur van de GIMV vervuld. Dit heeft de GIMV ertoe gebracht een beleidsverklaring op te stellen. Deze zeer lijvige beleidsverklaring werd uiteindelijk opgesteld op 21 april 1981. De GIMV heeft bovendien van bij het begin de nodige zorg besteed aan haar jaarverslagen waarin zij niet alleen aandacht besteedt aan de activiteiten van het voorbije jaar, maar ook aan de visie die aan de basis ligt

Van den Brande

van deze activiteiten. De GIMV zorgt autonoom voor **groefinanciering** en economisch **overheidsinitiatief**. Haar raad van bestuur legt de algemene visie vast en controleert ze.

De GIMV heeft nog een derde functie, namelijk het uitvoeren van opdrachten van het gewest. Zij doet dit naar aanleiding van een beslissing van de Vlaamse regering en de financiering hiervan gebeurt rechtstreeks met begrotingsmiddelen. De GIMV krijgt een vergoeding voor deze werkzaamheden, die men ondertussen algemeen de derde poot in haar activiteiten is gaan noemen.

De bijeenkomsten van de organen van de GIMV worden bijgewoond door een commissaris van de Vlaamse regering en door een gevolmachtigde van Financiën. Zij kunnen de beslissingen opschorten door aanzegging aan de bevoegde Vlaamse minister. Verder controleert een college van drie commissarissen-revisoren de rekeningen. Als ik al deze elementen op een rijtje zet, meen ik te mogen concluderen dat de GIMV heeft gepoogd deze regels in de voorbije 10 jaar te respecteren.

Collega Barbé, in het licht van de opdrachten van de GIMV vind ik het belangrijk dat zij de gelegenheid hebben gekregen om hun eigen visie kenbaar te maken. Het is nu onze taak om vanuit het beleid uit te maken of een heroriëntatie al dan niet noodzakelijk is. Ik wil ook ingaan op enkele van uw meer concrete bedenkingen. Bij een voorgaande gelegenheid hebben wij reeds de kans gehad om daar met andere collega's over te praten.

Wat de controle op de GIMV betreft, onder meer door het Rekenhof, heeft zij steeds haar volledige medewerking verleend voor de vragen die in alle dossiers werden gesteld. U had het verder over fundamentele bedenkingen die zouden zijn geformuleerd. Er werden een aantal concrete vragen gesteld, maar het Rekenhof had geen fundamentele bedenkingen bij de basisopdrachten van de GIMV of de wijze waarop zij deze uitvoert.

U hebt gezegd, ik citeer : De GIMV,

en de overheid langs haar instrumenten, moeten het goede voorbeeld geven. Einde citaat. Ik ga daarmee akkoord. U hebt nog gezegd dat de ene minister zijn diensten op pad moet sturen om de diensten van de andere minister te controleren. Dit was ongeveer het beeld dat u schetste. Wij werken uiteraard niet in een sfeer waarbij een minister door een andere wordt gecontroleerd : wij willen allen samen iets opbouwen. Ik zeg u dan ook in alle klaarheid dat de GIMV-groep het beleid inzake duurzame ontwikkeling ondersteunt, vooral via de Vlaamse Milieuholding. De VMH is immers de kapitaalverschaffer van de GIMV-groep, waar het gaat over bedrijven die actief zijn in de **milieu**-sector. De VMH financiert de ondernemingen en initiatieven in deze sector, met uitzondering van de zuivere distributie- en commerciële vennootschappen. Uw opvatting deel ik ten gronde.

Voor de nabije toekomst acht ik het erg belangrijk dat de overheid in het beleid zowel rechtstreeks als via haar instrumenten het voorbeeld geeft dat moet worden gegeven. Het eerste gebeurt trouwens reeds ten volle. Wij moeten echter ook goed beseffen dat de werking van de GIMV van een zekere autonomie geniet. Het moet mij van het hart dat, zelfs als wij het eens zijn over een aantal concepten, ik voor een aantal dossiers meer en meer het gevoel krijg dat uw fractie eigenlijk een totaal beredderende rol van de overheid als uitgangspunt neemt. Wij geloven daarentegen dat het goed is mensen verantwoordelijkheid te geven. Een onderdeel van uw interpellatie, zeker niet het essentiële ervan, maakte toch duidelijk dat u alles wenst gedictieerd te zien vanuit de centrale overheid, of het nu een nationale of een regionale is. Ook in andere debatten viel mij dit op. Ik pleit voor een goed concept en prioriteiten, dat is duidelijk. Men kan echter geen verantwoordelijke samenleving opbouwen vanuit dergelijk etatisme. Dit moest mij toch ook van het hart, naar aanleiding van uw interpellatie.

De voorzitter : De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé : Ik meen dat een onmiddellijke reactie hierop gepast is. Waarover gaat de discussie bij ons immers ? Het is niet de taak van de Vlaamse regering of van de GIMV om in elk bedrijf te gaan controleren of het wel in orde is, of wat het juist produceert. Het betreft hier wel de politieke discussie over het kader.

Volgens ons moet de GIMV, als overheidsinstelling, rekening houden met een aantal criteria, een aantal fundamentele zaken. Als men participeert in bedrijven is het nogal wies dat zeker die bedrijven in orde moeten zijn met hun vergunningen. Dit is elementair. Hoe dit gebeurt, moet de overheid natuurlijk niet bepalen. Men moet voldoen aan de wetgeving, zoals iedereen.

Een tweede en voor mij zeer belangrijk criterium, is het pacifisme. Volgens mijn fractie kan het niet dat de overheid, via de GIMV of een andere weg, militaire industrie steunt.

Onze bedoeling is echter niet de overheid te doen beslissen wat via de GIMV moet worden geproduceerd. Wij richten ons op de criteria, waarover de discussie zou moeten worden gevoerd. Het is over deze criteria dat wij blijkbaar van mening verschillen.

Minister-president L. Van den Brande : Uw opmerking is alleszins verhelderend. Ik verwijs echter naar een ander punt. U hebt het gehad over uw grote zorg inzake het pacifistische aspect. Ik aanvaard absoluut niet de kritiek die u uitte en die de vorige beleidsperiode betrof. Collega De Batselier was daarin bevoegd voor economie. Wat u daarover vermeldde, was sterk uit de context gerukt. In de commissie zullen wij de kans hebben om uitvoeriger van gedachten te wisselen over de visie inzake opdrachten voor de GIMV, welke ondertussen werd uitgewerkt.

Waar u specifiek ingaat op het dossier Barco, verwijs ik naar eerdere en omstandige antwoorden : Barco bouwt geen wapensystemen en is dit in de toekomst ook niet zinnens. De aanwezigheid van het bedrijf op manifestaties met een militair karakter past in een algemene **technologie-**

Van den Brande

strategie, niet in een specifieke commerciële actie die is afgestemd op de wapenindustrie.

Mijnheer Barbé, ik zal deze problematiek nu niet behandelen, maar ik deel uw mening dat er op het vlak van het soort activiteiten inzake milieuzorg een zorgzame afweging moet zijn. U moet de zaken evenwel niet uit hun context halen.

U maakte allusie op een aantal structuren van de GIMV, onder meer in het buitenland. De dochtermaatschappijen van de GIMV in Ierland en Nederland, die in de geconsolideerde jaarrekening totaal zijn opgenomen, hebben uitsluitend tot doel de specifieke industriële operaties in die landen mogelijk te maken. GIMV NV is bijvoorbeeld het vehikel waarlangs de GIMV participeert in TECH, een Europees investeringsfonds. De GIMV organiseert elk jaar een seminarie met de zustermaatschappijen uit andere regio's of staten. Er wordt met grote interesse gevolgd hoe wij proberen ons instrument uit te werken als een instrument van industriële participatie en van uitvoering van ons economisch beleid.

Ik wens mij niet uit te spreken en kan mij trouwens niet uitspreken over de concrete dossiers. Dat was immers ook niet de vraag. In het licht van wat tien jaar geleden het opzet van de GIMV was, is het absoluut nodig een evaluatie te maken en in de komende jaren, indien nodig, te herijken.

Maar ik blijf herhalen dat er een instrument nodig is om op de beste manier kapitaal te investeren en operationeel te maken en de Vlaamse economische belangen op de beste manier te ondersteunen.

Ik meen dat het debat dat wij in de toekomst zullen hebben op dit punt, na het nodige overleg, tot een duidelijk standpuntbepaling kan leiden. Het moet gaan om een instrument van het economisch beleid met vele uitzichtspunten, het mag niet het omgekeerde zijn.

De voorzitter : De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, ik vind het jammer dat er eigenlijk geen GIMV-debat is geweest. De SP was tot nu toe zelfs niet aanwezig.

De voorzitter : De leden van de SP-fractie hebben zich laten verontschuldigen omdat er op het ogenblik een fractievergadering aan de gang is. Het was bovendien geen debat, maar een interpellatie.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, de VLD is vragende partij voor een debat over de GIMV, maar ik dacht dat was afgesproken om op basis van het document mission statement eerst een onderzoek te laten plaatsgrijpen in de commissie. Ik vind het trouwens een beetje spijtig, mijnheer Barbé dat u uw interpellatie wilt verheffen tot een debat. Ik hoop dat dit het toekomstig GIMV-debat niet zal uithollen.

De heer L. Barbé : De fameuze mission statement werd aangekondigd in januari 1992, dan ging die klaar zijn in juni. Wij kunnen uiteraard niet blijven wachten.

Minister-president L. Van den Brande : Mijnheer Barbé, het document is klaar, ik had evenwel ook gehoopt dat het in juni zou klaar zijn. Het document werd mij toegezegd tegen 10 oktober, uiteindelijk werd op de raad van bestuur van 5 januari de visie op de zaak bekendgemaakt. Ik deel de mening van onder meer de heer Denys. Er was trouwens afgesproken om onze werkzaamheden te organiseren, ik ben terbeschikking in de commissie en ook nadien om dit thema te behandelen.

De heer L. Barbé : Mijnheer de minister, ik wens in het kort nog twee punten aan te halen.

Ten eerste, ik ben zeer bewust scherp geweest over de kritiek van het Rekenhof op het beleid van de GIMV. Het rapport van het Rekenhof maakt melding over het aanrekenen aan het Vlaamse Gewest van beheersvergoedingen voor activiteiten in de eerste en de tweede functie alsof het iets

was voor de derde functie. Dergelijke zaken kunnen niet. Het Rekenhof spreekt trouwens ook over teruggave van die gelden. Ik stel voor dat de commissie iemand van het Rekenhof voor toelichting en iemand van de GIMV-top voor een repliek vraagt. Dan kunnen de commissieleden over die zaak oordelen.

Ten tweede, ik ben het over Barco niet met u eens. U stelt het voor alsof Barco geen activiteiten heeft, specifiek gericht op militaire bestellingen. Alle documenten die ik heb doorgenomen, bewijzen het tegendeel. Barco is lid van Afean, dat clubje van 15 Belgische bedrijven. Ik citeer : Door de VS gepatroneerd en met de NATO gelieerd. Einde citaat. Dat is een organisatie, specifiek om militaire bestellingen binnen te halen. Barco is lid van Afean die reeds twee beurzen in het Sheraton-hotel heeft georganiseerd. Barco was daar aanwezig. Ik heb de folder voorgelezen, waarvan één zin specifiek op militaire bestellingen was gericht. Ik denk dat de minister zich ter zake vergist. Op de vraag of Barco zich daar verder mee kan bezighouden, heb ik geen antwoord gekregen.

Motie van aanbeveling

De voorzitter : Door de heer Barbé werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend. Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld. De Raad zal zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de beslissing van de EG-Commissie in verband met de NV Aquafin

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Denys tot de heer De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de beslissing van de EG-Commissie in verband met de NV Aquafin.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, heren ministers, geachte collega's, twee jaar geleden, op 11 januari 1991 heeft uw voorganger, mijnheer de minister, het toenmalig Aquafin-contract getekend. Een Vlaams economisch weekblad noemde deze concessie-overeenkomst het contract van de eeuw voor de Vlaamse regering. Het blad voegde er onmiddellijk aan toe dat met dit contract Aquafin alles mag, maar niets moet.

Het contract, opgesteld door een bekend Brussels advocatenbureau — hetzelfde bureau trouwens dat de tekst van het decreet heeft helpen opmaken — geeft op praktisch alle vlakken aan Aquafin een nooit geziene vrijstelling, zonder enige vorm van resultaatverbintenis of responsabiliteit.

Het contract was voorafgegaan door een bewogen debat in het parlement. Zowel de Agalev-fractie als de heer Hancké en de SP-fractieleiding hebben over deze materie gesproken. Het was een bewogen debat omdat iedereen die het debat heeft meegeemaakt, duidelijk aanvoelde dat wij hier een nieuwe en zeer gevaarlijke weg opgingen, deze waarbij grote pakketten overheidsopdrachten werden gedelegeerd naar een n.v. met een privaatrechtelijk karakter, die met een minimum aan controle het alleenrecht over een zeer belangrijke markt kreeg.

De socialistische collega's die de bespreking hadden bijgewoond — de heren Timmermans en Hancké — waren toen even ongerust als wij. Zij werden echter gesust met de opmerking dat de GIMV 51 percent van de aandelen zou krijgen en met de belofte dat een interne controller zou wor-

den aangesteld. Dat de GIMV geen waarborg is voor openheid en het verdedigen van het algemeen belang is ook uit de vorige interpellatie gebleken. Het is eerder een vrijgeleide voor een ongecontroleerd politiseren en een hebzuchtig monopoliekapitalisme. Ook wij willen zo vlug mogelijk een GIMV-debat voeren. Wij zullen er ook met de grootste inzet aan bijdragen.

De Aquafin-constructie was de voorbode van deze ergerlijke vorm van GIMV-isering. De afvalstoffenmaatschappij VLAR en de huisvestingsmaatschappij Flandria waren de volgende constructies. Al deze maatschappijen vertonen dezelfde kenmerken : het zijn vennootschapsconstructies opgezet door de GIMV, die langdurige contracten afsluiten met de Vlaamse regering waardoor zij het monopolie krijgen over belangrijke delen overheidsopdrachten.

Bovendien creëren deze vennootschapsvormen een ontoelaatbare duistere zone op vennootschapsrechtelijk vlak. Men is het er met name niet over eens of Aquafin een vennootschap naar privaatrecht of naar publiekrecht is. Meer zelfs, er wordt geswicht naargelang het goed uitkomt.

Het advocatenbureau dat dienaangaande de Vlaamse regering adviseert, lijkt onuitputbaar in handigheden en trucjes. Dit streelt wellicht hun ijdelheid als advocaten. Het is echter maatschappelijk onverantwoord wanneer de politieke overheid daarop inspeelt omdat hierdoor elk houvast en geloofwaardigheid naar de toepassing van het vennootschapsrecht wordt uitgehouden.

Het enig doel ter zake is te genieten van de voordelen van elk statuut zonder er evenwel de nadelen te moeten bijnemen. Van het private statuut genieten zij de voordelen, zoals de commerciële aanwending van de middelen en de soepele werking, zonder er evenwel de nadelen van te dragen zoals prijsvergelijking, responsabilisering, risico en resultaatverbintenis. Hetzelfde geldt voor het overheidsstatuut waarbij zij enkel oog hebben voor het voordeel van het absolute

alleenrecht, maar de nadelen van het normale overheidstoezicht en het maatschappelijk doel links laten liggen.

Wij hebben hier duidelijk te maken met een eenzijdige vermenging van statuten, waarbij de voordelen voor de vennootschap ethisch en wettelijk onverantwoord zijn en waarbij alle nadelen ten laste van de gemeenschap vallen.

Twee jaar geleden reeds voorspelden wij dat dergelijke praktijken ondoeltreffend zouden zijn, ja, zelfs gedoemd waren om te falen en bovendien onvermijdelijk tot misbruiken zouden leiden. Vandaag blijkt dat wij het bij het rechte eind hadden. Aquafin is immers een uiterst gevaarlijke miskleun geworden. En ik gebruik het woord miskleun omdat bovendien het beoogde resultaat op ver na niet werd bereikt. En dan heb ik het niet eens over de belofte van de heer Kelchtermans, gewezen minister van Leefmilieu, dat in 1995 in alle Vlaamse rivieren zuiver water zou vloeien. Ik spreek alleen over de rechtstreekse aanleiding om over te stappen van de publieke maatschappij — de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — naar Aquafin.

Het aangehaalde argument was eenvoudig : ondanks het feit dat het Vlaamse Gewest in 1989 en 1990 een budget van 4 miljard frank ter beschikking stelde, kon de VMZ slechts voor 1,6 miljard frank projecten realiseren. Dit werd het faillissement van de VMZ genoemd.

Mijnheer de minister, weet u dat Aquafin in 1993 — zijnde het derde begrotingsjaar — slechts voor 1,16 miljard frank projecten zal realiseren ? Het MINA-fonds beschikt over 8 miljard frank. Nochtans zullen van de voor 8 miljard frank ingediende technische plannen slechts voor 1,16 miljard frank effectief worden uitgevoerd. Had Aquafin een resultaatverbintenis gesloten met de Vlaamse overheid, dan zouden zij vandaag worden gedagvaard wegens contractbreuk. Maar ik herhaal het : Aquafin mag alles, maar moet niets !

En dat is nog niet het ergste. Door

Denys

haar structuur is Aquafin een vennootschap waarvan de aandeelhouders, de bestuurders en het leidinggevend personeel geselecteerd zijn op basis van politiek favoritisme. Zonder te beweren dat zij allen dwazeriken zijn, moeten wij toch vaststellen dat dit politiek getint bondgenootschap leidt tot een economisch wanbestuur en een verspilling van milieubelastingen.

— De heer Pinoie, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.

Daarvoor grijp ik terug naar de begroting 1993, zoals gevonden bij het Rekenhof. Deze totaalbegroting bedraagt 3,3 miljard frank aan uitgaven. Ik heb al gezegd dat slechts één derde gaat naar het ontwerpen en uitvoeren van projecten, namelijk 1,16 miljard frank. Dan zult u zich terecht afvragen: wat gebeurt er met de rest? Wel, méér dan 900 miljoen frank gaat als rendement naar de vriendjes aandeelhouders.

Stel u dus voor: 900 miljoen frank van de milieubelasting die wij allemaal betalen, gaat in 1993 als financieel cadeau naar de aandeelhouders van Aquafin. Dit heeft niets te maken met de rentelast want dat is een afzonderlijke post van 116 miljoen frank. Tenslotte is er nog méér dan 800 miljoen frank die gebruikt wordt om de eigen structuur Dallas-achtige allures te geven.

De gelden van het MINA-fonds, en dat zijn de Vlaamse milieubelastingen, worden verkwanseld en misbruikt. Dit moet nu voor iedereen duidelijk worden. Door zijn unieke structuur, met elk gebrek aan verantwoordelijkheid, is Aquafin uitgegroeid tot een grote vleespot waar de vriendjes van het huis zich vetmesten.

De voornaamste bevoorrechte partij lijkt me de industriële partner, Severn Trent te zijn.

Ik hoor hier altijd grote discussies over de Vlaamse verankering terwijl Severn Trent een Brits bedrijf is. Dit toont toch wel de hypocrisie aan van het Vlaamse verankeringsdebat.

Door het aandeelhouderschap van 20 procent heeft deze Britse waterzuiveringsmaatschappij niet alleen één vijfde van de 900 miljoen frank rendementsuitkering, maar heeft daarenboven nog tot 1995 100 miljoen frank aan inkomsten voor de technische begeleiding. Er zijn vele Vlaamse bedrijven met de nodige know-how die het voor minder willen doen.

Daarmee zijn we beland bij de opmerkingen van de Europese Commissie. In de conclusie van de Europese Commissie staat te lezen dat een overeenkomst zoals tussen het Vlaamse Gewest en Aquafin eigenlijk zou moeten worden onderworpen aan het concurrentiebeding. De commissie laat er geen twijfel over bestaan dat de oprichting van Aquafin in strijd is met de Europese richtlijn in verband met de vrije concurrentie en leidt tot een vergredeling van de waterzuiveringsmarkt.

Zij die de totstandkoming van Aquafin hebben meegemaakt, zullen zich herinneren dat in de discussie centraal stond het al dan niet privaatrechtelijke karakter van de instelling. Samen met de Raad van State waren wij toen als Vlaamse liberalen van mening dat Aquafin een publiekrechtelijke instelling was. Toenmalig minister Kelchtermans beweerde bij hoog en bij laag het tegendeel en werd hierin slechts schoorvoetend gesteund door de Vlaamse socialisten. Vandaag geeft de Europese Commissie ons gelijk en suggereert een omvorming van de statuten van Aquafin tot een publiekrechtelijke instelling.

Uiteraard heeft dit een reeks belangrijke consequenties op het vlak van de controle. Er zal een toezicht en een voogdij moeten komen ten opzichte van de maatschappij, het kader en het statuut van het personeel zullen worden vastgesteld of goedgekeurd door de regering en de controle van het Rekenhof zal onmiddellijk en volledig zijn, en niet langer beperkt en post factum zoals het nu het geval is.

Mijnheer de minister, zal de Vlaamse regering de suggestie volgen van de Europese Commissie of zult u, zoals wij voorstellen, echt privatiseren?

Gaat u per bekken een lastenboek uitschrijven en dit aan te besteden onder de vorm van een concessie maar met prijsvergelijking in volle concurrentie?

In afwachting hiervan vragen wij in elk geval dat de rol van de interne controller zou worden uitgebreid naar de Vlaamse Raad. Vandaag gaat zijn advies alleen naar de regering en het Rekenhof. Wij kunnen hem wel, zoals het reeds is gebeurd, uitnodigen voor een hoorzitting. Maar, in plaats van telkenmale post factum met de adviezen van de interne controller te worden geconfronteerd, zouden er wij graag voorafgaandelijk kennis van krijgen.

Wij zullen dan ook een motie van aanbeveling indienen om te vragen dat de interne controller, die door de regering is aangesteld, automatisch ook advies uitbrengt aan het Vlaamse parlement, zodat wij op een meer open wijze inzage krijgen van wat er gebeurt bij Aquafin. Mijnheer de minister, wij kennen u als een integer man met een grote dossierkennis. Mijn verwijten zijn niet in de eerste plaats naar u, maar naar uw voorganger gericht. Wij hebben bij de totstandkoming van Aquafin het ontslag van minister Kelchtermans geëist. Welnu, vandaag moet men toegeven dat die eis tot ontslag gewettigd was. U hebt zich aan dit dossier nog niet verbrand. U is vrij om de weg te volgen die u wenst te volgen, maar ik zou u willen vragen rekening te houden met de opmerkingen van de Europese Commissie. U moet ze niet beschouwen als een aanval op het milieubeleid, maar ze gebruiken als instrument om orde op zaken te stellen. Ik moet u geen raad geven, maar ik geloof dat, wanneer u het spel meespeelt van het advocatenbureau en van uw voorganger, uw verantwoordelijkheid in dit dossier steeds groter wordt en dan komt er misschien een dag dat wij ook uw ontslag zullen vragen.

De voorzitter: De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels (op de tribune): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is niet de eer-

Geysels

ste keer dat de heer Denys en ikzelf vragen stellen omtrent Aquafin.

Einde 1989 werd het decreet Bestuurlijk Beleid gestemd, waardoor de overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest en Aquafin mogelijk wordt. Wij hebben toen drie bezwaren geuit. Ik zal ze in het kort herhalen, om het debat niet nodeloos te rekken.

Er waren in de eerste plaats juridische bezwaren. De juristen waarmee ik heb gesproken, vinden dit voor Aquafin een schitterende overeenkomst. De heer Denys heeft gelijk, wanneer hij zegt dat er juridisch bekeken — ik verwijs naar de nota van de inspectie van Financiën en de nota in 1992 van de diensten van de milieu-administratie — geen resultaatverbintenis in staat. Er is wel een middelenverbintenis voor de baan van waterzuiveringsinstallaties, maar van een resultaatverbintenis inzake de kwaliteit van de investeringen, laat staan inzake de waterkwaliteitsnormen die op 1 juli 1995 gehaald zouden worden, is er geen sprake. De heer Kelchtermans was er in 1990 voor 100 procent zeker van ; een paar maanden later was het 70 procent en nu vernemen wij in het persverslag van sommige toespraken van uw voorganger of van zijn medewerkers dat het percentage nog daalt.

Ook politiek was de overeenkomst zeer betwistbaar, omdat men een monopolie toekende aan een privaatrechtelijke instelling.

Er waren ook ecologische bezwaren. Wij hebben ten overvloede aange- toond dat dit een illustratie was van het soort beleid dat in de jaren zeventig reeds werd gevoerd : namelijk het neerzetten van grootschalige stations, waarbij wij aan de ene kant een onderbezetting en aan de andere kant een overcapaciteit krijgen. Als men het Vlaamse land rondreist, kan men aan de inplanting van de waterzuiveringsinstallaties merken waar er invloedrijke politici wonen.

De Aquafin-operatie leidt dus tot hetzelfde resultaat : grootschalige waterzuiveringsstations als illustratie

van een nog altijd betwistbaar end of de pipe-beleid. Wij hebben toen be- toogd dat de gigantische investerings- programma's van Aquafin een hypo- theek zouden kunnen leggen op een voorkomingsbeleid. Inderdaad, een- maal de capaciteit geïnstalleerd, moet er vervuild worden, want er moet vervuild water vervoerd wor- den naar de zuiveringsstations om ze rendabel te maken.

Vervolgens — en de minister heeft dit erkend tijdens het begrotingsde- bat van 1992 — werd aangetoond dat het onzinnig is **waterzuiveringssta- tions** te bouwen, als men niet be- schikt over de rioleringen die het vui- le water naar de stations vervoeren.

Dit is een groot anachronisme. Zoiets als bruggen zonder wegen.

Onze kritieken inzake de kostprijs zijn uitgekomen ; de kostprijs ligt veel hoger ; de investeringsprogra- ma's worden hoger geschat. Als daar- bij rekening wordt gehouden met het probleem van de rioleringen, dan ligt de kostprijs nog hoger.

Kortom : meer geld voor minder re- sultaten. Iedereen geeft immers toe dat de waterkwaliteitsdoeltellingen niet zullen worden gehaald.

Ten slotte kom ik tot de juridische betwistbaarheid. Ik meen dat collega Denys een klacht heeft ingediend bij de Europese Commissie in verband met het overtreden van de wet op de overheidsopdrachten. De commissie zond desbetreffend een brief aan de Belgische regering. Zij is zeer expli- ciet en zegt het volgende : ten eerste, artikel 13, par. 2 moet worden ge- schrappt. Voornoemd artikel, zoals vroeger aangeduid door de Inspectie van Financiën, is niet conform met de Europese richtlijn 89/440.

Ten tweede, er moet worden geko- zen tussen ofwel het publiekrechtelij- ke ofwel het privaatrechtelijk karak- ter van Aquafin. Maar, in beide ge- vallen — en dat is de derde suggestie — moet de wet betreffende de over- heidsopdrachten en de concurrentie spelen.

Ik stel dan ook dezelfde vraag als collega Denys : op welke manier zal

u wat dit juridische aspect betreft te- gemeetkomen aan de opmerkingen van de Europese Commissie ?

Zal u ingaan op de suggesties die ook uw administratie in april vorig jaar maakte inzake de controle, de mono- poliepositie van Aquafin en dergelij- ke ? Het contract moet ook in die zin worden veranderd.

U heeft aangekondigd dit contract te evalueren en eventueel te verande- ren. Ik verwijs ter zake naar het ver- slag van de commissie Leefmilieu van 22 september 1992, waarin wordt ge- zegd, ik citeer : De **Gemeenschaps-** minister antwoordt dat de overeen- komst met Aquafin wordt geëva- lueerd. Onderhandelingen over bij- sturingen zijn inderdaad aan de gang. De twee contracterende partijen zul- len tot een akkoord moeten komen. Einde citaat.

Mijn tweede vraag : zal u ook de an- dere artikels van het contract evalue- ren en zal u het debat hierover aan- gaan met Aquafin ?

De voorzitter : Vice-eerste minister De Batselier heeft het woord.

Minister N. De Batselier : Mijnheer de voorzitter, collega's, de bespre- king van de interpellatie van de heer Denys situeert zich tussen de voor- stellen van de Europese Commissie enerzijds en de discussie inzake de overeenkomst met Aquafin ander- zijds. Zij hebben ermee te maken, maar er zijn ook andere aspecten aan verbonden. Er werd hier over interne controle, over resultaatverbintenis gesproken, zaken waarover de Euro- pese Commissie zich veel minder uit- spreekt.

Ten eerste. Ik kan bevestigen wat ik vroeger in de commissie reeds stelde, namelijk dat onderhandelingen over het bijsturen van deze overeenkomst aan de gang zijn. Ik heb echter toen ook gezegd dat, in de huidige **faze**, een herziening van het contract twee partijen vereist. Ter zake bevind ik mij dus niet in een voordelige positie.

Ten tweede, inzake de kostprijs heb ik reeds bijgestuurd. Zij die begrotin- gen volgen, weten dat ik voor de ko- mende begroting een duidelijk limiet

De Batselier

aan Aquafin heb opgelegd, ook voor de toekomstige investeringsprogramma's 1994 en volgende.

Over de bijsturing van de interne controle zijn de discussies aan de gang.

Mijnheer Denys, inzake de realisatie van projecten wil ik toch even beklemtonen dat er een verschil is tussen de rekeningen en de investeringsprogramma's. Het investeringsprogramma 1994 belooft 6 miljard frank. Verschillende projecten lopen over meerdere jaren. Die 6 miljard frank zijn natuurlijk niet onmiddellijk in de rekeningen terug te vinden. Wanneer deze projecten op kruissnelheid komen, zullen zij geleidelijk aan wel in de rekeningen voorkomen en zullen de bedragen in de rekeningen het voornoemde bedrag zelfs overschrijden. (**Protest van de VLD-fractievoorzitter**)

Een waterzuiveringsstation wordt niet op één jaar gebouwd. Het globale bedrag van de uitvoering van het investeringsprogramma verschijnt dus niet op de rekeningen van het oorspronkelijk investeringsjaar.

De heer A. Denys : Neen, mijnheer de minister, maar de realisatie is veel lager dan wat het investeringsprogramma laat uitschijnen.

Minister N. De Batselier : Neen, dat is niet juist ! Als er iemand verantwoordelijk is voor het inkrimpen van de investeringsprogramma's voor de realisaties vanaf 1994, dan ben ik dat. Ik heb een plafond van 6 miljard frank opgelegd aan de investeringsprogramma's vanaf 1994, omdat ik niet wens dat het MINA-fonds wordt leeggehaald doordat aan de afbetalingen van vroegere investeringen te veel uitgaven voor nieuwe projecten worden toegevoegd. Zo dat wel zou gebeuren, dan zou er meer worden uitgegeven dan door het fonds kan worden opgebracht.

Er werden opmerkingen gemaakt over de politieke beïnvloeding van de investeringen. Laten we even persoonlijk worden en bekijken wat er in de richting van Dendermonde

werd weggesluisd. Als de politisering van de investeringsprioriteiten in mijn streek zou worden geëvalueerd, dan...

De heer A. Denys : Mijnheer de minister, ik heb u niet de politisering van de investeringsprogramma's aangewreven, collega Geysels heeft dat wel voor een stuk gedaan.

De heer J. Geysels : En zeer terecht overigens, mijnheer Denys.

De heer A. Denys : Mijnheer de minister, ik heb wel kritiek op de politisering bij de aanstellingen van personeel en bij de samenstelling van de raad van bestuur door de GIMV. Daardoor ontstaat een politiek bondgenootschap tussen de overheidsholding en de opdrachtgever. Ik verwijt de aangestelde verantwoordelijken geen gebrek aan intelligentie, maar de constructie werkt een gebrek aan verantwoordelijkheidszin in de hand.

Minister N. De Batselier : Mijnheer Denys, ik laat die uitspraken voor uw rekening. Ikzelf heb met die benoemingen niets te maken. Van welke zijde en op welke manier er politisering plaatsvindt, weet ik niet. Ik geef daar geen woord van.

Eenzijds zegt u dat de overheid geen greep heeft op het gevoerde beleid, anderzijds levert u kritiek op overheidsbemoeienis bij de benoemingen. U moet kiezen. Ofwel heeft de overheid een greep op het beleid van Aquafin, ofwel niet. Het ene verhaal rijmt niet met het andere.

Mijn keuze voor een **bekkenbenadering** van de investeringen brengt een meer objectief beleid met zich. De prioriteiten worden niet beïnvloed onder druk van de mensen die rondom ons zitten of door politieke verhoudingen.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels : Mijnheer de minister, u zegt dat u de kosten die de pan uitswingen, via de begroting tracht te beperken. Laat het contract u dat wel toe ?

Door de overeenkomst tussen de NV

Aquafin en het Vlaamse Gewest is deze laatste verplicht om voor de duur van het contract de exploitatiekosten te betalen. Is er dus geen tegenstelling tussen uw beleidsopties en het feitelijk afgesloten contract ?

Minister N. De Batselier : Mijnheer Geysels, ik stel vast dat ik erin geslaagd ben dit voor 1994 op die manier te realiseren. Laat ons over de juridische kant van de zaak even zwijgen. Dit was slechts mogelijk met de instemming van de NV Aquafin. Ik heb dit beleid aangebracht en korदात verdedigd. De NV Aquafin had het contract tot de laatste letter kunnen gebruiken om dit te weigeren, maar zij hebben dat niet gedaan.

Ik wens ook in de toekomst de overeenkomst op die wijze te interpreteren.

Ik kom zo tot de klacht betreffende het bestaan van een monopolie in Vlaanderen op het vlak van bouw en exploitatie van het geheel van de waterzuiveringsinfrastructuur in dit gewest, zoals die werd ingeleid bij de Europese Commissie door het lid.

Door de administratie van de Europese Commissie werd reeds op 25 maart 1992 een brief gestuurd, waarbij het Koninkrijk België verzocht werd haar opmerkingen en aanvullende inlichtingen bekend te maken aangaande het dossier.

Op 2 juni 1992 werd in een omstandig gemotiveerd schrijven geantwoord, teneinde de Europese Commissie aan te tonen dat de overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest en de NV Aquafin niet onderworpen is aan de bepalingen van richtlijn 71/305/EG betreffende de procedure voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken omdat Aquafin niet als een aannemer van bouwwerken kan beschouwd worden. De overeenkomst behelst immers geen overheidsopdracht gegeven door het Vlaamse Gewest in haar hoedanigheid van aanbestedende dienst aan een aannemer om een bouwwerk uit te voeren. De concrete realisatie van de bouwwerken gebeurt door middel van contracten gesloten tussen de NV Aquafin en aannemers. Deze over-

De Batselier

eenkomsten werden afgesloten conform de wetgeving inzake overheidsopdrachten.

Mijnheer Denys, dat is de discussie die we al enkele keren hebben gevoerd en daar mag geen misverstand over zijn. Het was altijd de mening van de Vlaamse regering dat deze overeenkomsten moeten worden afgesloten conform de wetgeving inzake overheidsopdrachten. Dat was een van de zeven voorwaarden die ik destijds, bij de wijziging van de overeenkomst, heb laten acteren.

Door de diensten van de Europese Commissie werd op 20 november 1992 een vergadering met de betrokken Belgische partijen bijeengeroepen om het antwoord van de Belgische — in casu de Vlaamse overheid — overheid verder toe te lichten. Op deze vergadering werden de respectieve standpunten nogmaals toegelicht en de gevraagde inlichtingen verstrekt.

Door de diensten van de EG werd op 3 december 1992 een nota gestuurd waarin voorstellen werden geformuleerd om een compromis te bereiken dat zowel voor de EG-commissie als voor het Vlaamse Gewest aanvaardbaar zou moeten zijn. Door de diensten van de Europese Commissie werden 2 mogelijke oriëntaties voorgesteld, ik citeer :

1° ofwel is Aquafin een organisme van publiek recht conform artikel 1b) van de EG-richtlijn. Dit houdt in dat de statuten worden gewijzigd om de commerciële en industriële opdracht uit te sluiten, Aquafin wordt opgenomen in bijlage 1 van de richtlijn en artikel 13 § 2 van de overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest en de NV Aquafin wordt geschrapt ;

2° ofwel treedt Aquafin als aannemer op en worden de aanbestedingen op haar verantwoordelijkheid door het Vlaamse Gewest zelf verricht. Dit houdt de wijziging in van de Overeenkomst. Einde citaat.

In samenspraak met het Vlaamse Gewest werd door de eerste minister van België op 9 december 1992 volgend antwoord verstrekt, ik citeer :

De Belgische overheid steunt ten volle het streven van de commissie om tot een minnelijke schikking te komen. Teneinde aan de bekommernissen van de commissie tegemoet te komen, gaat de voorkeur van de Belgische- — Vlaamse — overheid uit naar de eerste door de commissie aangewezen denkpiste, die trouwens in de lijn ligt van het Belgische standpunt.

1. In de stelling van de Belgische overheid is Aquafin immers een publiekrechtelijke instelling, althans in de ruime omschrijving die aan dit begrip is gegeven in artikel 1 (b) van richtlijn 71/305/EEG. Aquafin heeft rechtspersoonlijkheid, en haar activiteiten worden in hoofdzaak door de overheid gefinancierd. Aquafin is met name opgericht in het kader van het openbaar industrieel initiatief, om uitvoering te geven aan de taken van algemeen nut omschreven in artikel 32 septies van de wet van 26 maart 1971.

Aquafin is derhalve een aanbestedende dienst in de zin van artikel 1 (b) van richtlijn 71/305/EEG, die valt onder het toepassingsgebied van de Europese en Belgische wetgeving op de overheidsopdrachten. Op het intern Belgische vlak kan in dit verband verwezen worden naar artikel 32 octies § 1, 3° van de wet van 26 maart 1971.

Ter informatie luidt deze paragraaf als volgt : Met het oog op de uitvoering van het door de Vlaamse Executieve goedgekeurde investeringsprogramma voert de bedoelde vennootschap het programma uit binnen de gestelde planning en conform de wetgeving betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten.

Dit impliceert dat op alle aanbestedingen voor werken boven de drempels van de richtlijn, de procedures van de richtlijn van toepassing moeten zijn. Dit houdt onder andere de publikatie in van de aankondiging van overheidsopdrachten van meer dan 5 miljoen ECU in het Publikatieblad van de EG. In geval van aanbestedingen van diensten, zullen desgevallend de bepalingen van richtlijn 92/50/EEG toepasselijk zijn.

De Belgische overheid — hier de Vlaamse overheid — wenst overigens te benadrukken dat de procedures van richtlijn 71/305/EEG nu reeds strikt worden nageleefd door de NV Aquafin. Dit blijkt tevens uit de documentatie die aan de commissie is overhandigd op de vergadering van 20 november 1992.

De Belgische overheid verklaart eveneens te zullen toezien op de naleving door de NV Aquafin van de Europese en Belgische wetgeving op de overheidsopdrachten. Zoals blijkt uit de stukken die aan de commissie werden meegedeeld, zijn er momenteel reeds controleprocedures in werking die deze naleving moeten garanderen.

2. Rekening houdend met de korte termijn die de Belgische overheid is toebedeeld om een antwoord voor te bereiden op de door de commissie gesuggereerde denkpistes, wenst de Belgische overheid — in casu de Vlaamse overheid — in verband met de nadere uitwerking van de door de commissie in haar eerste denkpiste opgenomen punten het volgende op te merken :

— wat de vraag betreft tot aanpassing van de statuten van de NV Aquafin, zal de Belgische overheid onderzoeken hoe deze statuten in de door de commissie gewenste zin kunnen worden verduidelijkt. De Belgische overheid wenst de commissie er op te wijzen dat de gevraagde aanpassingen een wijziging impliceren van het maatschappelijk doel van de NV Aquafin. Het Belgische vennootschapsrecht schrijft voor dergelijke statutenwijziging een bijzondere procedure voor die een vier/vijfde meerderheid oplegt (artikel 70bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen). Binnen de korte termijn die voor de voorbereiding van het antwoord werd gelaten, was het uiteraard niet mogelijk om de aandeelhouders van de NV Aquafin te consulteren.

Het Vlaamse Gewest, als meerderheidsaandeelhouder in de NV Aquafin, zal echter voorstellen om het maatschappelijk doel van de NV Aquafin preciezer te omschrijven,

De Batselier

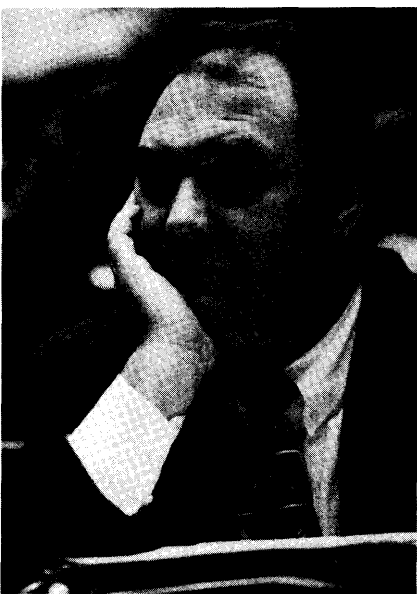
met verwijzing naar het bepaalde in de wet van 26 maart 1971 :

— wat de vraag betreft van de schrapping van artikel 13.2 van de overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest en Aquafin, wenst de Belgische overheid nogmaals te beklemtonen dat Aquafin geen aannemer is onder deze overeenkomst, en dat het toekennen aan de NV Aquafin van een aannemingsopdracht voor het uitvoeren van werken buiten het bestek valt van deze overeenkomst.

Niettemin, en om elke mogelijke verwarring in de toekomst uit te sluiten, zal het Vlaamse Gewest aan de NV Aquafin voorstellen om de overeenkomst in deze zin te verduidelijken, door schrapping van het vermelde artikel 13.2 van de overeenkomst.

De Belgische overheid — dus de Vlaamse overheid — verzekert de commissie dat zij haar stipt op de hoogte zal houden van de maatregelen die ter uitvoering hiervan zullen genomen worden. Einde citaat.

Tot daar het antwoord van de Bel-

Minister N. De Batselier (SP) werd door de VLD-fractie geïnterpelleerd nopens n.v. Aquafin en zijn beleid inzake de slachthuizen

gische en ook Vlaamse overheid. Door de Europese Commissie werd inmiddels nota genomen van het Belgische antwoord. De diensten van de EG zullen in de volgende weken in samenspraak met ons het dossier verder afhandelen.

De beperkende omschrijving van de maatschappelijke doelstellingen op basis van de opdrachten die in artikel 32septies van de wet van 27 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging werden ingeschreven door het decreet van 12 december 1990 lijken mij trouwens reeds voldoende omvangrijk. Ter herinnering wens ik deze opdrachten hier in extenso te citeren zoals zij in artikel 32septies van de wet van 27 maart 1971 werden ingeschreven :

1° het opmaken of laten opmaken van de technische plannen voor nieuwe rioolwaterzuiveringsinfrastructuur, inzonderheid rioolwaterzuiveringsinstallaties, collectoren, pompstations en prioritaire rioleringen, alsmede het uitvoeren of laten uitvoeren ervan conform het door de Vlaamse Executieve vastgestelde investeringsprogramma ;

2° het exploiteren of laten exploiteren van de in punt 1° bedoelde installaties ;

3° het financieren van de investeringen nodig voor de in punt 1° bedoelde installaties ; en

4° het overnemen, aanpassen en verbeteren van de bestaande rioolwaterzuiveringsinfrastructuur, met uitzondering van niet-prioritaire gemeentelijke riolen.

Indien de Vlaamse Milieuholding in de afvalwatersector commerciële activiteiten wenst te ontplooiën — wat toch het onderwerp was van de interpellatie van de heer Denys — kan dit steeds door oprichting van een afzonderlijke commerciële NV. Wat de wijziging van de overeenkomst betreft, wens ik mij hier te beperken tot de mededeling dat de overeenkomst in de eerstvolgende maanden ten gronde zal worden geëvalueerd en bijgestuurd. Dit op basis van de praktische ervaringen die inmiddels

werden opgedaan. In die zin zal het door de Europese Commissie gewraakte artikel 13.2, dat er in bestaat dat Aquafin zelf als aannemer van bouwwerken kan optreden, uit de overeenkomst worden geschrapt.

Artikel 13.2 vereist trouwens dat in geval Aquafin ter zake een initiatief wil nemen, het een afzonderlijke overeenkomst zal dienen af te sluiten met het Vlaamse Gewest. Het is evident dat het afsluiten van een afzonderlijke overeenkomst buiten het bestek valt van de huidige overeenkomst en enkel kan volgens de nationale en Europese wetgeving inzake overheidsopdrachten.

Het is iedereen intussen duidelijk geworden dat het hier om een gigantische opdracht gaat, zowel op juridisch, inhoudelijk als politiek vlak. Artikel 13.2 wordt dus geschrapt, zoals gevraagd door de Europese Commissie en er wordt gekozen voor een publiekrechtelijke instelling, wat zijn consequenties heeft.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, uit ervaring weet ik dat men een gevaarlijke weg opgaat als men niet kiest voor een eenvoudige en duidelijke juridische formulering. Ik krijg de indruk dat de minister zich laat misleiden door een advocatenbureau die allerlei handigheidjes gebruikt om het statuut van de NV Aquafin in een grijze zone te houden. De minister zegt nu dat gekozen wordt voor een publiekrechtelijk karakter, in tegenstelling tot wat de heer Kelchtermans destijds beweerde.. .

Minister N. De Batselier : U hebt mij om een antwoord gevraagd.

De heer A. Denys : Inderdaad en nu geef ik u mijn bedenkingen op uw antwoord, mijnheer de minister. U zegt ook dat u het doel zult wijzigen en dat er een aparte NV moet worden opgericht als men commerciële doeleinden wil nastreven. Maar buiten de wijziging van het publiekrechtelijk karakter zijn er nog andere wijzigingen : op het vlak van het toezicht, van de voogdij, van het statuut

Denys

van het personeel. Ik heb de minister niet horen zeggen dat deze zaken zullen worden aangepast, zoals men kan verwachten voor een publiekrechtelijke instelling.

Minister N. De Batselier : Mijnheer Denys, ofwel luistert u niet, ofwel probeert u mij woorden in de mond te leggen die ik op dit ogenblik uiteraard nooit zou uitspreken.

Ik heb u gezegd dat ik thans over deze overeenkomst negotieer. Wanneer ik aan de Europese Commissie zeg dat Aquafin in de toekomst ook een publiekrechtelijke instelling zal zijn, heeft dit een aantal gevolgen. Op dit ogenblik kunnen wij dit statuut nog niet concreet omschrijven aangezien er nog volop wordt onderhandeld.

U heeft mij duidelijke vragen gesteld omtrent het publiekrechtelijk statuut en omtrent artikel 13 paragraaf 2. Ik heb deze vragen duidelijk beantwoord, er is geen sprake van juridische vaagheden. Ik ben bereid de consequenties van mijn antwoorden te dragen.

De heer A. Denys : De keuze voor een publiekrechtelijk statuut creëert een aantal gevolgen. U heeft in uw antwoord enkel gesproken over het commercieel doel, niet over de gevolgen inzake toezicht en inzake de toepassing van de beslissingen van het Rekenhof.

Ik zou willen weten wat u in dat verband zinnens is. Ik heb immers vernomen dat aan de Europese Commissie werd verklaard dat men opteert voor het publiekrechtelijk statuut terwijl in de praktijk het huidig statuut gehandhaafd blijft. Als dit de weg is die men bij het advocatenbureau wil volgen, kan dit juridisch weliswaar op de één of andere manier worden verklaard, maar zijn we uit politiek en ethisch oogpunt op de verkeerde weg. Het is niet verantwoord om te helpen dergelijke structuren in stand te houden.

Ik zou het op prijs stellen de letterlijke tekst van uw antwoord aan de Europese Commissie te bekomen om

hem aan een grondige analyse te onderwerpen.

Minister N. De Batselier : Ik heb de tekst vrijwel letterlijk voorgelezen, u kan hem dus in de Handelingen vinden.

Ik protesteer tegen de bewering dat ik de Europese Commissie een antwoord verstrek dat niet in de praktijk wordt toegepast. Mijnheer Denys, de politiek staat reeds aan voldoende kritiek bloot, zolang u uw bewering niet hard kan maken, is het beter erover te zwijgen. Het is onverantwoord om op die manier met de moraliteit van politici te spelen.

Ofwel staft u uw bewering aan de hand van concrete gegevens, ofwel trekt u ze in.

De heer A. Denys : Mijnheer de minister, zolang u mij niet antwoordt dat ook op het vlak van de toepassing in het Vlaams Gewest alle voorwaarden worden vervuld die zijn verbonden aan het publiekrechtelijk statuut, zal ik dit vermoeden handhaven.

U heeft alleen — al dan niet met opzet — gesproken over het doel. Zolang u niet kan aantonen dat u alle aspecten van het publiekrechtelijk statuut ook zal invoeren, met alle gevolgen op het vlak van personeel en van de controle van het Rekenhof, is het aan u om te bewijzen dat dit vermoeden ongegrond is.

Minister N. De Batselier : Ik stel vast dat het geachte lid mijn vraag niet beantwoordt.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels (op de tribune) : Mijnheer de minister, u heeft geantwoord op de belangrijkste vragen die werden gesteld en die betrekking hebben op de brief van 20 november 1992 van de Europese Commissie, waarin drie aspecten werden aangehaald. U heeft echter slechts twee van de drie aspecten behandeld.

In de eerste plaats werd gesproken over het publiekrechtelijk statuut en de gevolgen die hiermee gepaard gaan. Mijnheer Denys, deze gevol-

gen zijn tweevoudig. In de eerste plaats moeten de statuten worden gewijzigd en moet artikel 13 paragraaf 2 worden geschrapt. Bovendien verklaart de commissie dat, ik citeer : *quelque soit la solution retenue — het publiekrechtelijk of het privaatrechtelijk statuut — wanneer men de scheiding maakt tussen de opmaak van de technische plannen of andere diensten, men zich ervan bewust moet zijn dat ook zij onderworpen zijn aan EG-richtlijnen inzake de vrije concurrentie.*

Tot daar mijn eerste vraag.

De tweede vraag hoeft vandaag niet beantwoord te worden, maar luidt als volgt. Mijnheer de minister, u hebt daarnet verklaard dat u het akkoord nodig hebt van Aquafin om de financiële limitering vast te leggen van de bedragen die via het MINA-fonds aan Aquafin worden overgedragen. Gezien het akkoord, moeten beide partijen ermee instemmen. Maar wat doet u als u dit akkoord van Aquafin niet hebt ?

Er zijn ook andere problemen in verband met het contract. Ze betreffen de opleveringstermijnen, de overname, de exploitatie, het gebruik van de diensten van VMM, enzovoort. Hierop zou in feite een politiek antwoord moeten worden gegeven.

Naar analogie met mijn vraag over de financiële vraag ik u of u de politieke maatregelen, die omstandig zijn omschreven in een nota van 22 bladzijden van de administratie, kan nemen zonder het contract te moeten veranderen of zonder het akkoord van beide partijen ?

Mijnheer de voorzitter, dit waren nog twee bijkomende vragen aan de minister.

De voorzitter : Minister De Batselier heeft het woord.

Minister N. De Batselier : Mijnheer de voorzitter, wat de aanbesteding betreft voor zowel werken als voor diensten, zal ik de richtlijnen van de Europese Gemeenschap inzake overheidsopdrachten telkens eerbiedigen. Er zijn weliswaar twee verschillende

De Batselier

richtlijnen, maar ze worden telkens toegepast.

Wat de tweede vraag betreft, is het duidelijk dat dit een kwestie is van onderhandelen. Voor bijvoorbeeld het overmaken van de installaties van VMM aan Aquafin en de prijsbepaling daarvan moeten de drie partijen — dus VMM, Aquafin en de Vlaamse regering — tot een akkoord komen.

We moeten onze belangen zo goed mogelijk verdedigen. Het is daarom zelfs mogelijk dat we de waarde van de installaties laten schatten door een objectieve waarnemer zodat we niet in het ene of andere kamp worden geplaatst. U begrijpt dat hiervoor het nodige wordt gedaan.

Motie van aanbeveling

De voorzitter : Door de heer Denys werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend. Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld. De Raad zal zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer F. Vergote tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het beleid inzake de slachthuizen in het Vlaamse Gewest

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Vergote tot de heer De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het beleid inzake de slachthuizen in het Vlaamse Gewest.

De heer Vergote heeft het woord.

De heer F. Vergote (op de tribune) :

Mijnheer de voorzitter, drie vierde van de 58 slachthuizen in Vlaanderen bevinden zich in de dorpskom of er vlakbij omdat dit historisch zo is gegroeid. De voorbije jaren deden vele onder hen zware investeringen om zich aan te passen aan de EG-richtlijnen op het gebied van hygiëne en sanitaire installaties en om te voldoen aan de Europese exportnormen. De jongste vijf jaar bedroegen deze investeringen samen liefst 7,7 miljard frank. Het onder het ministerie van Volksgezondheid ressorterende Instituut voor Veterinaire Keuring controleerde de modernisering, en keurde ze goed. Nu blijkt de minister echter stokken in de wielen te steken waardoor de Vlaamse slachthuizen in hun voortbestaan worden bedreigd en waardoor de leefbaarheid van deze dynamische sector, waar rechtstreeks ongeveer tweeduizend mensen worden tewerkgesteld en waar voor 55 miljard frank per jaar wordt geëxploiteerd, in het gedrang komt.

In maart van vorig jaar werd door de minister reeds beslist het slachthuis van Beernem te sluiten in weerwil van gunstige adviezen van zowel de gemeente als de bestendige deputatie.

Bij besluit van 5 november 1992 heeft de minister beslist de vergunning tot het verder exploiteren van het exportslachthuis te Ruiselede, evenals voor de drie hieraan verbonden vleessnijderijen te weigeren. De minister verwierp eveneens de proefvergunning afgeleverd door de bestendige deputatie van de provincie West-Vlaanderen. Deze vernietiging is het gevolg van een beroep ingesteld door het plaatselijk buurtcomité tegen de beslissing van de bestendige deputatie van 14 mei 1992.

Bij brief van 24 december 1992 werd aan de burgemeester van Ruiselede door de administratie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting medegedeeld dat hij diende over te gaan tot de sluiting van deze bedrijven en dit binnen de drie weken.

De adviezen van zowel de gemeente als de bestendige deputatie waren ook in dit dossier zeer gunstig.

Het slachthuis te Ruiselede investeerde, net als het slachthuis te Beernem, de afgelopen jaren zwaar om te beantwoorden aan de strengste exploitatie- en kwaliteitsnormen. Niet minder dan 600 miljoen frank werd geïnvesteerd in gebouwen, machines, frigo's, waterzuivering enzovoort.

Wanneer men de investeringen in de toeleveringsbedrijven en de vleessnijderijen meerekent, komt men tot een bedrag van één miljard frank. De bedrijven in kwestie stellen 250 mensen tewerk en nogmaals een duizendtal in de toeleveringsbedrijven. Het niet meer verlenen van een milieuvergunning zal onherroepelijk resulteren in het faillissement van deze bedrijven wat een ramp zou betekenen voor de tewerkstelling in de regio. Deze bedrijven zijn immers de grootste werkgever in de gemeente. Vele van de werknemers zijn bovendien laag geschoold en omwille van hun specialisatie moeilijk snel inpasbaar in andere bedrijfssectoren. De kans dat deze mensen opnieuw kunnen worden tewerkgesteld, is dus zeer klein. Velen onder hen hebben bovendien financiële verplichtingen aangegaan voor de bouw van een eigen woning en bevinden zich dus door de sluiting van deze bedrijven in een uitzichtloze positie.

Het slachthuis te Ruiselede is met zijn slachtcapaciteit van 500.000 varkens per jaar één van de drie grootste slachthuizen van ons land met een omzet van 117 miljoen frank. De aan het slachthuis verbonden vleessnijderijen hebben een gezamenlijke omzet van maar liefst drie miljard frank. Het bedrijf is volgens het goedgekeurd gewestplan gesitueerd deels in het woongebied, deels in het agrarisch gebied en deels in het gebied voor milieubelastende industrie. Het is gelegen temidden van de varkenskwekerijen en telt onder zijn cliënteel vele landbouwers-varkenskwekers van de streek, die zelf hun varkens naar het slachthuis brengen wat resulteert in een verhoogde rentabiliteit voor deze gesloten familielandbouwbedrijven.

Het bedrijf is volledig exportgericht en vergt voortdurende investeringen, bijstellingen en aanpassingen wil het

Vergote

blijven voldoen aan de zeer strenge wetgeving en normen van het ministerie van Volksgezondheid en van de EEG. Het betrokken slachthuis heeft reeds meer dan 27 miljoen frank geïnvesteerd in de waterzuivering bestaande uit een fysisch-chemische voorzuivering en een biologische zuivering. In verband met de geluidshinder werd niet minder dan 7 miljoen frank geïnvesteerd in een geluidsarme condenser en ventilatoren en ongeveer 5 miljoen frank in isolatiepanelen. De voornaamste hinder die het bedrijf veroorzaakt, is afkomstig van de aan- en afvoer van levende en geslachte varkens door een dicht bewoonde straat wat nadelig werkt op de woonkwaliteit. Aangezien de aanvoer van levende varkens meestal in de vroege morgen gebeurt, wordt lawaaihinder in de hand gewerkt.

Op de geuite bezwaren reageerde de gemeente Ruiselede met het opstellen van een ontwerp-BPA waarbij de ontsluiting van het volledige slachthuis gebeurt via een nieuwe toegangsweg, waarbij de eerder aangehaalde hinder vervalst. Dit BPA Bruggestraat werd door de regionale commissie voor advies reeds gunstig geadviseerd.

Tijdens de behandeling van dit vergunningsdossier door de bestendige deputatie adviseerde de administratie van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting op 28 januari 1992 gunstig. Tijdens de behandeling van het beroep door de minister daarentegen veranderde deze administratie, zonder dat er zich een gewijzigde situatie voordoet, blijkbaar plots van mening en adviseerde op 2 september 1992 ongunstig.

Het Hoog Comité van Toezicht doet een onderzoek in dit dossier aangezien de bevoegde ambtenaar van de administratie van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting en te Brugge heeft verklaard zijn gunstig advies terzake op bevel van hogere hand te moeten wijzigen in een ongunstig advies. Men kan op zijn minst zeggen dat er inzake de behandeling van dit dossier twijfels rijzen.

Mijnheer de minister, aangezien het

nu reeds de tweede maal is dat de minister bij de behandeling van vergunningsdossiers voor de exploitatie van slachthuizen ingaat tegen de beslissingen van zowel gemeentelijke als provinciale overheden, had ik van de minister graag vernomen :

Ten eerste, of het beleid van de minister aangaande de slachthuizen in Vlaanderen erop gericht is deze nijverheid af te bouwen en zo niet, waarom de minister dan blijkbaar stelselmatig vergunningen weigert ?

Ten tweede, hoe verklaart de minister het wisselende standpunt van de administratie van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting bij de behandeling van het dossier rond het slachthuis van Ruiselede ?

Ten derde, heeft de minister de bedoeling, in afwachting van de beoordeling van het ontwerp-BPA en in afwachting van het resultaat van het onderzoek door het Hoog Comité van Toezicht de exploitatie te Ruiselede verder toe te laten en zo niet, waarom niet ?

Ten vierde, wat zal de houding op lange termijn zijn van de minister ten overstaan van het slachthuis van Ruiselede aangezien blijkbaar met twee maten en twee gewichten wordt gewerkt. Zowel de slachthuizen van Zedelgem als Turnhout, die eveneens in de dorpskom gesitueerd zijn, krijgen immers wel een vergunning.

De voorzitter : De heer Tavernier heeft het woord.

De heer J. Tavernier (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik meen dat de grond van de interpellatie van de heer Vergote eigenlijk kadert in dezelfde problematiek van de interpellatie van gisteren van de heer Vautmans en, daarbij aansluitend, de interpellatie van de heer De Mol in verband met de ruimtelijke ordening in Vlaanderen. Ook de interpellatie van collega Barbé van deze morgen in verband met de werking van de GIMV kan daarmee in verband worden gebracht. Het betreft hier steeds opnieuw de vraag welke industriële en economische ontwik-

keling wij in Vlaanderen precies willen, of wij bij die ontwikkeling bepaalde randvoorwaarden kunnen aanvaarden, en of wij ook aanvaarden dat de overheid een kader oplegt waarbinnen deze ontwikkelingen kunnen plaatsvinden. Zowel gisteren de heer Vautmans als vandaag mijnheer Vergote, blijken in het algemeen de randvoorwaarden niet te aanvaarden. Agalev is van oordeel dat, bij het beoordelen van zowel bouw- als milieuvergunningdossiers, wij duidelijk rekening moet worden gehouden met een goede ruimtelijke ordening, verkeersveiligheid, geluids- en stankhinder, waterverontreiniging en een gezonde leefomgeving voor de mensen. Het individueel, financieel winststreven van bedrijven mag niet het belangrijkste zijn waarbij, als het erop aan komt en als het wat te warm onder de voeten wordt, wordt geschermd met het werkgelegenheidsargument als een soort chantagemiddel. Als men de twee dossiers, waarover het hier in concreto gaat en die ik tamelijk goed ken, vrij objectief probeert te benaderen, dan moet men inderdaad toegeven dat die twee slachthuizen op de plaats waar ze nu gelegen zijn duidelijk niet thuishoren.

De heer F. Vergote : Wat doet u met de andere ?

De heer J. Tavernier : Wij hebben het hier over twee concrete dossiers ; ik ga mij niet over de andere uitspreken als ik de situatie ter plaatse en alle aspecten niet ken.

Wat deze twee dossiers betreft, is het voor mij heel duidelijk dat, gezien de ligging in de woonomgeving, in de dorpskom, de slachthuizen op die plaats niet thuishoren. Men schermt dan altijd met het argument dat zij daar dertig jaar geleden ook gevestigd waren. Dit is zelfs niet correct wat Ruiselede betreft ; dat bedrijf is pas in 1976 gestart. Men moet toch aanvaarden dat er tussen een slachthuis, dertig jaar geleden, en een slachthuis, de dag van vandaag, een duidelijk verschil bestaat, dat er ook duidelijk een ander milieuïmpact is dan dertig jaar geleden.

Wat er in de twee dossiers wel ver-

Tavemier

schilt, is de houding van de overheid. In tegenstelling tot wat mijnheer Vergote daarnet heeft beweerd, heeft de gemeentelijke overheid van Beernem zich reeds een aantal keren, zeker in het jaar 1989, verzet tegen het toekennen van een verdere exploitatievergunning aan het slachthuis van Beernem.

Mijnheer de minister, ik kan u een aangetekend schrijven voorlezen van 9 februari 1990 uitgaande van het schepencollege van Beernem en gericht aan de minister van de Vlaamse Gemeenschap in verband met het slachthuis van Beernem.

Op dat ogenblik verzette het schepencollege van Beernem zich zelfs tegen het afleveren van een vergunning voor een periode van twee jaar. Deze periode van twee jaar zou het bedrijf moeten toelaten naar een andere vestigingsplaats uit te kijken. Het verzet werd als volgt gemotiveerd, ik citeer : Bij gebrek aan enige waterzuivering, wordt geloosd in het kanaal Gent-Brugge. Het bedrijf is gelegen in volle dorpskern en veroorzaakt een verkeersonveilige toestand. Herhaalde gegronde klachten van ruik- en lawaaihinder . . . Einde citaat.

Bovendien, de huidige uitbaters hebben het bedrijf in 1983 overgenomen na falen en waren ervan op de hoogte dat aan de bestaande exploitatievergunning in 1989 een einde kwam.

Mijnheer de minister, uit al het voorgaande kan worden besloten dat het schepencollege niet achter de toekenning van deze vergunning heeft gestaan.

Wat stellen wij vast zowel in het geval van Beernem als van Ruislede ? Vanuit de onderneming werd heel dikwijls de politiek gevoerd van het voldongen feit, met achteraf een aanvraag tot regularisatie. Wat meer bepaald Ruislede betreft, ben ik een aantal jaren geleden ter plaatse geweest en heb met eigen ogen kunnen vaststellen dat de ingewanden van geslachte dieren in de omliggende weiden verspreid lagen. Ook de vervuiling van de Poekebeek is toch een

duidelijk feit dat niet kan worden ontkend.

Als verzachtende omstandigheid voor Ruislede, begrijp ik inderdaad niet waarom in het gewestplan een zone werd opgenomen met milieubelastende industrie, net naast een woonzone, zonder zelfs de aanwezigheid van een bufferzone. De zone van milieubelastende industrie was inderdaad beperkt, maar was op dat ogenblik toch reeds onverantwoord. Het is zeker onverantwoord die zone op dit moment nog uit te breiden omdat zulks nog meer milieubelasting zou veroorzaken. Ik meen dan ook dat de beslissing moet worden genomen dat een verdere exploitatie op die plaats niet langer kan.

Als randbemerking wil ik ook nog de volgende vraag stellen. Getuigt deze situatie wel van een consequent overheidsbeleid ? Ingevolge een Europese richtlijn werden een aantal jaren geleden nog subsidies toegekend aan slachthuizen die ruimtelijk verkeerd waren gesitueerd ; andere slachthuizen werden gesloten niettegenstaande het feit dat zij ruimtelijk beter waren gesitueerd.

Op dat moment bestond er duidelijk een gebrek aan politieke visie en aan politieke moed. Men heeft de problematiek te veel overgelaten aan het individuele initiatief van een individuele slachthuisuitbater. Wat Ruislede betreft werden bijvoorbeeld alle slachtactiviteiten van het slachthuis van Aalter stopgezet en overgebracht naar Ruislede, hoewel vanuit ruimtelijk oogpunt het slachthuis van Aalter beter was gelegen dan dat van Ruislede. Maar blijkbaar hebben andere motieven in deze kwestie een rol gespeeld. Tot daar mijn tussenkomst, die wel een andere teneur had dan deze van de heer Vergote.

De voorzitter : De heer Olaerts heeft het woord.

De heer H. Olaerts (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de slachthuizen komen in Vlaanderen, maar hier niet alleen, van heel ver. Sommige toestanden in slachthuizen waren eigenlijk een publieke schande. Heel

wat investeringen inzake hygiëne, de EG-normen en de exportstempels hebben reeds bijgedragen en zullen in de toekomst nog bijdragen tot een gezonder slachthuisbeleid. Ik stel spijtig genoeg vast dat het er vaak aan toe gaat zoals bij de varkens, dat men graag met twee maten en gewichten werkt. Ik betreur dat. Trouwens, na de laatste grote inspanningen verkeren vele gemeentelijke slachthuizen in financiële moeilijkheden, bovenop de wirwar van vergunningen en de keuringsproblematiek.

Mijnheer de minister, is men de gemeentelijke slachthuizen aan het kelen, of zal u eerst het varkentje wasen ? U weet dat de meeste slachthuizen in gemeentelijke handen zijn. Zijn de slachthuizen instellingen van openbaar nut ? De gemeenten met slachthuizen moeten op dit ogenblik met elkaar concurreren om het verlies te beperken. De gemeentelijke slachthuizen hebben al te vaak als enig hoofddoel het slachtcijfer. Nochtans verstrekken de gemeenten met een slachthuisexploitatie diensten aan de omliggende gemeenten en aan de uitvoerders. Bovendien maakt het gemeentelijk slachthuis dat zijn gebouwen louter als bedrijfsgebouwen zou verhuren, winst. Dit is toch een tegenstelling. Of is dat de prijs van de tewerkstelling ? Ik wou de problematiek even uitdiepen, vandaar mijn vraag.

Mijnheer de minister, hoe ziet u de evolutie van de slachthuizen in Vlaanderen, privé of gemeentelijk ? Wat is uw mening over de wirwar inzake het vergunningenbeleid ? Wat is uw standpunt inzake de keuringsproblematiek in vergelijking met vroeger ? Functioneert de keuring nu beter, heeft de verbruiker nu meer garanties als vroeger ? **(Onderbreking door minister De Batselier)** Ik richt mij tot de Vlaamse regering.

Mijnheer de minister, ik richt mij tot de Vlaamse regering waarvan u hier op het ogenblik de enige vertegenwoordiger bent. Daarom zou ik graag van u horen of de gemeente nog een taak heeft inzake slachthuizen. Zo ja, welke zijn die taken dan ? Ik moest even dieper op deze problematiek ingaan, niettegenstaande het feit dat ze

Olaerts

niet nieuw is. Een plaatselijk slachthuis kan immers zeer belangrijk zijn.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

Minister N. De Batselier (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal mij eerst tot de laatste spreker richten. Alle vragen die hij stelt over de gemeentelijke bevoegdheid en de keuring, vallen onder de bevoegdheid van de federale overheid. Zelfs als de hele Vlaamse regering hier aanwezig was, zou zij u niet kunnen antwoorden. Verder wil ik opmerken dat we het hier inderdaad hebben over een sector in evolutie. Het gaat hier dan ook om een relatie tussen milieu en ruimtelijke ordening. Mijn bevoegdheid als Vlaamse minister van Leefmilieu bestaat erin uit te voeren wat de wetgever zegt op het vlak van de ruimtelijke ordening en er op toe te zien dat de wet wordt gerespecteerd. Ik kan geen oordeel vellen over de juistheid van de wetgeving. Ik moet er alleen op toezien dat ze wordt toegepast. Als de wetgeving onjuist is, moet de wetgever ze wijzigen. Alvorens op de concrete vragen van de interpellant in te gaan, wens ik de feiten in hun juiste context te plaatsen.

De vergunning voor het slachthuis te Beernem kwam te vervallen op 8 januari 1989. Op 11 januari 1990 verleende de bestendige deputatie een vergunning voor 2 jaar teneinde het bedrijf in staat te stellen te verhuizen naar een meer geschikte vestigingsplaats. Deze beslissing werd door mijn voorganger in beroep vernietigd bij ministerieel besluit van 22 augustus 1991. De vergunning werd dus geweigerd. Een nieuwe vergunningsaanvraag werd door de bestendige deputatie op 14 december 1991 geweigerd. Ik heb deze weigering bevestigd bij ministerieel besluit van 14 juli 1992. Inmiddels was het bedrijf op initiatief van de milieu-inspectie sedert 4 maart 1992 verzegeld. Deze maatregel werd genomen nadat het bedrijf geen gevolg had gegeven aan een eerder dwangbevel. In dergelijke aangelegenheden handelt de inspectie op eigen initiatief en worden er

ter zake geen opdrachten gegeven vanuit mijn kabinet. De inspectie geeft hierbij uitvoering aan de haar door de Vlaamse Raad toegewezen bevoegdheid volgens het milieuvergunningendecreet van 28 juni 1985, artikel 31. Tot slot wil ik erop wijzen dat, in tegenstelling tot wat u zei, alle adviezen in het dossier ongunstig waren, ook dat van de gemeente.

Het slachthuis van Ruislede kreeg op 9 november 1989 van de bestendige deputatie een vergunning voor twee jaar, met het oog op de herlocalisatie naar een andere vestigingsplaats. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door mijn voorganger bij ministerieel besluit van 10 december 1990. Een nieuwe aanvraag voor dezelfde plaats werd door de bestendige deputatie vergund op 14 mei 1992 voor twee jaar op proef. In beroep heb ik bij ministerieel besluit van 5 november 1992 deze beslissing verbroken en de vergunning geweigerd. Hiermee wenste ik de logica die in dit dossier in het verleden werd opgebouwd consequent door te trekken. Het ongunstige advies van Aminoal Brugge verwijst naar de deputatiebeslissing van 9 november 1989. Deze beslissing schept in zijn overwegingen een nieuw feit, namelijk de herlocalisatie, zodat er wel degelijk een gewijzigde situatie is ontstaan waar bij de adviesverlening rekening mee werd gehouden. In beroep werd door het hoofdbestuur Ruimtelijke Ordening een manifest en ongunstige advies uitgebracht.

De weigering van de vergunningen voor beide slachthuizen werd hoofdzakelijk gemotiveerd op basis van stedenbouwkundige onverenigbaarheid. Hoewel in beide gevallen reeds belangrijke investeringen waren gedaan, dient in eerste instantie het stedenbouwkundig aspect te worden onderzocht. Ik verwijs hiervoor naar meerdere arresten van de Raad van State. In het arrest Moerman van 29 oktober 1992, nummer 40.889, stelt de raad onomwonden, ik citeer : dat de vraag of de exploitatie van een inrichting al of niet een bovenmatige hinder meebrengt immers pas aan de orde is, wanneer vaststaat dat de geldende stedenbouwkundige voorschrif-

ten zich niet tegen haar toelating verzetten, einde citaat en ik citeer : dat het bestaan van een ontwerp-BPA ter regularisatie niet relevant is, daar bedoeld ontwerp nog niet werd goedgekeurd door de Vlaamse Executieve. Einde citaat.

Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat ik bij de behandeling van vergunningsdossiers van slachthuizen niet inga tegen de beslissingen van zowel gemeentelijke als provinciale overheden ; integendeel, ik heb de door voorgaande beslissingen opgebouwde ratio consequent verder gezet. Dit lijkt mij ook de enige aanvaardbare beleidslijn. In het tegenovergestelde geval zullen wij nog meer dan nu reeds gebeurt geconfronteerd worden met tergende vergunningsaanvragen.

Dit doet men door de dag na de uitspraak door de overheid reeds een identieke, nieuwe aanvraag in te dienen. Dit is tergend en destructief voor de administratie. Immers, het leidt ertoe dat ontelbare dossiers steeds opnieuw moeten worden behandeld in de adviesorganen.

Het is hoegenaamd niet mijn bedoeling de slachthuisnijverheid in Vlaanderen af te bouwen. Zo heb ik (eveneens op 5. II. 1992) wel een vergunning afgeleverd aan het slachthuis te Zedelgem.

Het BPA werd hier immers wél goedgekeurd. Hier gebeurden eveneens milieu-investeringen en werd de procedure stedenbouwkundig volledig uitgevoerd. Het komt mij niet toe te oordelen over de correctheid van het BPA. De stedenbouwkundige diensten laten mij weten dat dit dossier in orde is en geven dus een positief advies.

Wel moet ik vaststellen dat heel wat van deze bedrijven stedenbouwkundig zonevreemd zijn ingeplant. De stedenbouwwetgeving laat op heden niet toe dat in dergelijke gevallen een nieuwe vergunning wordt afgeleverd, tenzij om het bedrijf de kans te geven zich te herlocaliseren. Beide bedrijven hebben hieraan in het verleden evenwel geen gevolg gegeven.

De Vlaamse regering onderkent dit

De Batselier

probleem en heeft dan ook onlangs een ontwerp-decreet dat hieraan een oplossing moet bieden, bij de Vlaamse Raad ingediend.

Zoals ik reeds heb aangehaald, is er ook geen sprake van een willekeurig wisselend standpunt van de administratie. De administratie beoordeelt elke individuele aanvraag op basis van de elementen in het dossier en de inmiddels desgevallend gewijzigde omstandigheden. De zogezegd tegenstrijdige adviezen van 28 januari 1992 en 2 mei 1992 waarnaar u refereert, hebben allebei wel degelijk betrekking op hetzelfde slachthuis, doch op andere deelaspecten van de exploitatie. Het ongunstig advies had betrekking op de verdere exploitatie van de bestaande installatie, het gunstige handelde over een uitbreiding met een nieuwe vleesuitsnijderij.

Het is mij bekend dat door het Hoog Comité van Toezicht een onderzoek gestart is naar de houding van een hoge ambtenaar in het dossier. Dit onderzoek zal moeten uitmaken in welke mate er onregelmatigheden gebeuren.

Ik kan evenwel niet vooruitlopen op de resultaten hiervan. Dit onderzoek kan in de huidige stand ervan zeker nog niet beschouwd worden als een nieuw juridisch feit dat aanleiding moet geven tot een andere beoordeling van het dossier. Hetzelfde geldt ten aanzien van het ontwerp-BPA dat geen enkele juridische waarde heeft zolang de volledige procedure terzake niet is afgerond.

Het slachthuis te Ruiselede beschikt momenteel over geen geldige exploitatievergunning. Het is de bevoegdheid van de burgemeester en van de milieu-inspectie om desgevallend de illegale exploitatie stop te zetten.

De voorzitter : De heer Vergote heeft het woord.

De heer F. Vergote : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb deze interpellatie uitsluitend gehouden omwille van de sociale bekommernis. Uit het antwoord van de minister blijkt dat de beslissing van de sluiting definitief is, met alle financiële en sociale gevolgen vandien. Als dat sociale politiek is, dan zullen er nog enkele duizenden werklozen worden toegevoegd aan de 55.000 die vorig jaar werkloos zijn geworden.

De voorzitter : Minister De Batselier heeft het woord.

Minister N. De Batselier : Mijnheer Vergote, dit betekent niet dat ik alle bedrijven die in overtreding zijn met de wetgeving op het leefmilieu in de toekomst moet toelaten.

De voorzitter : De heer Vergote heeft het woord.

De heer F. Vergote : Er is achterstand.

De voorzitter : Minister De Batselier heeft het woord.

Minister N. De Batselier : De bedrijven hebben jarenlang de kans gekregen om zich te herlokaliseren, het werd hen elke keer gemeld. Als zij

dat niet willen doen, dan moeten zij er de consequenties van dragen.

De voorzitter : De heer Vergote heeft het woord.

De heer F. Vergote : Mijnheer de minister, men beschikt niet over voldoende financiële middelen. De jongste jaren moest men de middelen besteden aan modernisering en aanpassing aan de EG richtlijnen.

Minister N. De Batselier : Ondanks de slechte situatie werden sommige particulieren er beter van.

De voorzitter : Het incident is gesloten .

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen deze namiddag om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

— **De vergadering wordt gesloten om 13.07 uur.**
